

บทความวิจัย

เรื่อง ประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากันระหว่างทศวรรษ 1930 ถึง ทศวรรษ 1960 ผ่าน
ละครโทรทัศน์เรื่อง The Little Nyonya

โดย

นางสาวชญาณี วิชัยเจตจันทร์

รหัสนักศึกษา 05610777

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 111 ระเบียบวิธีวิจัยเอเชียศึกษา

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	ประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากันระหว่างทศวรรษ 1930 ถึง ทศวรรษ 1960 ผ่านละครโทรทัศน์เรื่อง The Little Nyonya
ผู้เขียน	ชญานิศ วิชัยเจตจันทร์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์/บทความวิจัย	อาจารย์ดวงทิพย์ พรหมเขต
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

บทความวิจัย “ประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากันระหว่างทศวรรษ 1930 ถึง ทศวรรษ 1960 ผ่านละครโทรทัศน์เรื่อง The Little Nyonya” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม รวมถึงการสร้างอัตลักษณ์ของชาวจีนเปอรานากัน (ชื่อเฉพาะ) ซึ่งเป็นลูกผสมระหว่างชาวจีนโพ้นทะเลกับชาวพื้นเมืองมลายู ในช่วงทศวรรษที่ 1930 ถึง ทศวรรษที่ 1960 ผ่านละครโทรทัศน์อิงประวัติศาสตร์ เรื่อง The Little Nyonya ที่ออกอากาศใน ปี 2008 ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในสิงคโปร์และมาเลเซีย

ผลการศึกษาพบว่า ในระหว่างทศวรรษ 1930 ถึง ทศวรรษ 1960 ชาวจีนเปอรานากันมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม รวมถึงรักษาอัตลักษณ์ของตนเป็นอย่างดี แม้จะต้องเผชิญกับอิทธิพลของชาติตะวันตก ซึ่งการปรับตัวของชาวจีนเปอรานากันที่กล่าวถึงนี้ได้สะท้อนผ่านตัวละครทั้งสองรุ่นที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่องนี้

คำสำคัญ : จีนเปอรานากัน, วัฒนธรรมเปอรานากัน, The Little Nyonya

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากันระหว่างทศวรรษ 1930 ถึงทศวรรษ 1960 ผ่านละครโทรทัศน์เรื่อง The Little Nyonya เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์ดวงทิพย์พรหมเขต อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้องชายของข้าพเจ้า ชนาธิป วิชัยเจตจันทร์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือด้านเทคโนโลยีอย่างสุดความสามารถ ข้าพเจ้าซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ชฎานิศ วิชัยเจตจันทร์

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
การทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง	4
ขอบเขตการศึกษา	8
วิธีการศึกษา	9
ผลการวิจัย	10
ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากันในสิงคโปร์และมาเลเซีย (ศตวรรษที่ 19 - ต้นศตวรรษที่ 20)	10
ต้นกำเนิดของชาวเปอรานากัน	11
การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรม	12
วัฒนธรรมของชาวเปอรานากัน	12
มรดกวัฒนธรรมผสมผสาน	16
สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของชาวเปอรานากัน	17
สิงคโปร์กับวัฒนธรรมเปอรานากันผ่านสื่อ	19
ละครโทรทัศน์ The Little Nyonya กับภาพสะท้อนวัฒนธรรมเปอรานากันในสิงคโปร์และมาเลเซีย	20
การผลิตละครโทรทัศน์	22
การวางตัวนักแสดง	22

จำนวนตอน	23
การตอบรับของผู้ชม	23
กระแสวิพากษ์วิจารณ์	23
ข้อผิดพลาดบางประการที่พบใน The Little Nyonya	25
รางวัลที่ได้รับ	25
The Little Nyonya กับการส่งผ่านวัฒนธรรมเปอรานากันไปยังต่างประเทศ	25
เรื่องย่อ The Little Nyonya	26
ศึกษาประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมและการสร้างอัตลักษณ์จากฉากใน The Little Nyonya	28
1. ฉากที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังของชาวเปอรานากัน	28
1.1 ฉากที่ย่าหวดพูดคุยกับเงินซีเรื่องบรรพบุรุษของเปอรานากัน	28
2. ฉากที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเปอรานากัน และการรักษาวัฒนธรรม	30
2.1 ฉากที่อาเถาพูดคุยกับอันฉีเรื่องการปฏิบัติตนของหญิงชาวเปอรานากันในอดีต	30
2.2 ฉากที่ 2 เยว่เหนียงพูดคุยเกี่ยวกับการรักษาวัฒนธรรมเงินบาบาอนุญาตให้เพื่อนของอันฉีฟัง	32
2.3 ฉากที่ 3 ยามาโมโตะ โยซุเกะพูดคุยกับพ่อค้าเกี่ยวกับสมบัติของชาวเปอรานากัน	34
2.4 ฉากที่เทียนหลานทำพิธีส่งตัวให้เยว่เหนียง	37
3. ฉากที่เกี่ยวข้องกับการเมือง	39
3.1 ฉากที่โยซุเกะกับความเกลียดชังของชาวบ้านที่มีต่อชาวญี่ปุ่น	39
3.2 ฉากที่เงินเซ็งพูดคุยกับพี่ชายเรื่องอังกฤษและญี่ปุ่น	43
3.3 ฉากที่สิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้อำนาจของญี่ปุ่น	46
4. ฉากที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ	48
4.1 ฉากการเลือกตั้งประธานหอการค้า	48
4.2 ฉากที่เยว่เหนียงทำธุรกิจเกี่ยวกับรังนกที่สิงคโปร์	50
สรุป	53
บรรณานุกรม	55

สารบัญรูปภาพ

รูปที่ 1 หมูตุ๋นใส่ถั่วเค็ม (babi pongteh)	13
รูปที่ 2 ไก่ตุ๋นในน้ำเกรวี่มะขามรสเผ็ดใส่ถั่ว (ayam buah keluak)	14
รูปที่ 3 เนื้อตุ๋นในกะทิและเครื่องเทศ (Beef Rendang)	14
รูปที่ 4-5 ชูดยอนญา เกอบายา	15
รูปที่ 6 ชุดเกอบายาซูเลม	16
รูปที่ 7 ใบปิด The Little Nyonya 2008	20
รูปที่ 8 หง หรงตี้ ผู้เขียนบทโทรทัศน์ The Little Nyonya	21
รูปที่ 9 นักแสดงจาก The Little Nyonya 2008	22
รูปที่ 10-13 ฉากที่ย่าทวดพูดคุยกับฉินซีเรื่องบรรพบุรุษของชาวเปอรานากัน	29
รูปที่ 14-17 ฉากที่อาเถาพูดคุยกับฉินซีเรื่องการปฏิบัติตนของหญิงชาวเปอรานากันในอดีต	31
รูปที่ 18-25 ฉากที่เยว่เหนียงพูดคุยเกี่ยวกับการรักษาวินัยธรรมจรรยาบรรณของอันฉีฟิง	33
รูปที่ 26-35 ฉากที่ยามาโมโตะ โยซูเกะพูดคุยกับพ่อค้าเกี่ยวกับสมบัติของชาวเปอรานากัน	36
รูปที่ 36-40 ฉากที่เทียนหลานทำพิธีส่งตัวให้เยว่เหนียง	38
รูปที่ 41-45 ฉากที่โยซูเกะกับความเกลียดชังของชาวบ้านที่มีต่อชาวญี่ปุ่น 1	40
รูปที่ 46-54 ฉากที่โยซูเกะกับความเกลียดชังของชาวบ้านที่มีต่อชาวญี่ปุ่น 2	42
รูปที่ 55-60 ฉากที่ฉินเซ็งพูดคุยกับพี่ชายเรื่องอังกฤษและญี่ปุ่น 1	44
รูปที่ 61-64 ฉากที่ฉินเซ็งพูดคุยกับพี่ชายเรื่องอังกฤษและญี่ปุ่น 2	45
รูปที่ 65-68 ฉากที่สิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้อำนาจของญี่ปุ่น	47
รูปที่ 69-74 ฉากการเลือกตั้งประธานหอการค้า	49
รูปที่ 75-78 ฉากที่เยว่เหนียงทำธุรกิจเกี่ยวกับบริษัทที่สิงคโปร์ 1	50
รูปที่ 79-82 ฉากที่เยว่เหนียงทำธุรกิจเกี่ยวกับบริษัทที่สิงคโปร์ 2	50

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

หากพิจารณาประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของสิงคโปร์และมาเลเซีย จะพบประเด็นที่โดดเด่น น่าสนใจร่วมกัน คือวัฒนธรรมเปอรานากัน หรือวัฒนธรรมของคนที่เชื้อสายลูกผสมระหว่างชาวต่างชาติและชนพื้นเมืองมลายู ซึ่งสะท้อนอัตลักษณ์ของดินแดนพหุสังคมของทั้งสิงคโปร์และมาเลเซียได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ หากจะเข้าใจประเด็นวัฒนธรรมเปอรานากันในมิติที่หลากหลายยิ่งขึ้น สามารถศึกษาโดยอาศัยมุมมองและการวิเคราะห์ผ่านบทละครชุดได้ เพราะจะทำให้ภาพที่มีชีวิตชีวาผ่านตัวละครต่างๆ ขณะเดียวกัน ยังสามารถเรียนรู้ประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในละครชุดได้ด้วย

คำว่า เปอรานากัน (Peranakan) เป็นคำภาษามลายู มีรากศัพท์มาจากคำว่า “ank” มีความหมายว่า “เด็ก” เมื่อนำมารวมเข้ากับคำว่า “per-.....an” อ่านว่า peranakan หมายถึง “ครรรค์” หรือ “ถือกำเนิดที่นี่” คำนี้ได้ถูกนำมาใช้เรียกสายเลือดลูกผสมที่ถือกำเนิด ณ ดินแดนคาบสมุทรมลายู-อินโดนีเซีย (Shamsul AB, 2011: ออนไลน์) ซึ่งประกอบไปด้วย มะละกา ปีนัง ประเทศมาเลเซีย ประเทศสิงคโปร์ และหมู่เกาะชวา ประเทศอินโดนีเซีย มาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 15 (Petitenyonya, 2009: ออนไลน์) เนื่องจากในอดีตมีชาวต่างชาติอื่นๆ ที่อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานที่ดินแดนดังกล่าว ทำให้เกิดเปอรานากันที่มีสายเลือดลูกผสมระหว่างชนพื้นเมืองกับชาวต่างชาติมากมาย ซึ่งในความเป็นจริงแล้วคำว่า “เปอรานากัน” มีความหมายรวมถึงคนที่มีเชื้อสายลูกผสมระหว่างชาวต่างชาติและชนพื้นเมืองมลายูทั้ง 4 กลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งได้แก่ ชาวจีนเปอรานากัน ชาวอาหรับเปอรานากัน ชาวดัตช์เปอรานากัน และชาวอินเดียเปอรานากัน แต่เนื่องจากกลุ่มชาวจีนในมลายูมีจำนวนมากและมีบทบาทที่โดดเด่นในสังคม ทำให้โดยทั่วไปแล้วคำว่า “เปอรานากัน” จึงถูกใช้อ้างถึงชาวจีนเปอรานากันเท่านั้น (Encyclopedia Britannica, 2012: ออนไลน์)

จีนเปอรานากัน เป็นกลุ่มชาวจีนที่มีเชื้อสายมลายู มีต้นกำเนิดมาจากการที่กองเรือของเจิ้งเหอออกเดินทางเพื่อเจริญสัมพันธไมตรีกับดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และบริเวณโดยรอบมหาสมุทรอินเดียในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 15 หรือตรงกับสมัยราชวงศ์หมิง ในครั้งนั้นกองเรือใช้เส้นทางผ่านช่องแคบมะละกา เพื่อเปิดโอกาสให้ชาวจีนได้ติดต่อทำการค้าขายกับผู้คนในแถบนี้มากขึ้น นำมาสู่การตั้งรกรากในแถบคาบสมุทรมลายูลงมาเรื่อยจนถึงเกาะชวา ซึ่งเป็นที่ตั้งของประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซียในปัจจุบัน ชาวจีนอพยพเหล่านี้บางส่วนเป็นลูกเรือที่เดินทางร่วมกับกองเรือหลวง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายที่ยังไม่ได้แต่งงานเดินทางมาขายแรงงานในเมืองแร่ หรือบุกเบิกที่ดินรกร้าง เมื่อตั้งรกรากได้ระยะเวลาหนึ่งก็มักแต่งงานมีครอบครัวกับหญิงพื้นเมือง และให้กำเนิดลูกหลานเลือดผสมเชื้อสายจีน-มลายูที่เรียกว่า ชาวจีนเปอรานากัน โดยชาวจีนเปอรานากันที่เป็นชายจะเรียกว่า บาบา (峇峇) หรือ จีนبابา ส่วนชาวจีนเปอรานากันที่เป็น

ผู้หญิงจะเรียกว่า ญอญญา (娘惹) หรือ เนียงยา หรือที่ในไทยจะนิยมเรียกว่า บาบ๋า ย่าหยา เสียเป็นส่วนมาก คำว่า บาบ๋า หรือ บาบ๋า เป็นภาษามลายูที่สันนิษฐานว่าได้รับอิทธิพลมาจากภาษาเปอร์เซีย ใช้เป็นคำเรียกในเชิงยกย่องให้เกียรติแก่ผู้ชาย ส่วนคำว่า ยอนยา หรือ ย่าหยา เป็นคำชวา แปลว่า หญิงต่างชาติที่แต่งงานแล้ว สันนิษฐานว่าได้รับอิทธิพลมาจากคำว่า dona ในภาษาโปรตุเกส แปลว่า คุณผู้หญิง แต่มีบางทฤษฎีกล่าวว่คำนี้อาจมาจากคำว่า nonna ที่แปลว่าคุณย่าหรือคุณยายในภาษาอิตาลี (แพนด้า, 2021: ออนไลน์)

เมื่อกลุ่มชาวจีนเปอรานากันมีจำนวนมากขึ้นก็ได้สร้างวัฒนธรรมในรูปแบบใหม่ที่แตกต่างกันออกไปจากวัฒนธรรมดั้งเดิมของบรรพบุรุษที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเองอย่างชัดเจน โดยผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมมาเลย์ กลายเป็นวัฒนธรรมเปอรานากันอันมีกลิ่นอายผสมผสานของทั้งสองวัฒนธรรมอย่างลงตัว ซึ่งมีความโดดเด่นในหลายๆ ด้าน เช่น ภาษา อาหาร เครื่องแต่งกาย สถาปัตยกรรม เป็นต้น

The Little Nyonya (2008) เป็นละครโทรทัศน์แนวอิงประวัติศาสตร์ของชาวจีนเปอรานากันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสิงคโปร์ ดำเนินเรื่องราวผ่านตัวละครหลักในสามรุ่น สามช่วงเวลา สะท้อนเรื่องราวความรักและการต่อสู้ชีวิตอย่างไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อโชคชะตาของตัวละครที่ถูกปลูกฝังคุณธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามมาจากบรรพบุรุษ แต่ชะตากรรมชีวิตของตัวละครกลับถูกกำหนดภายใต้กรอบจารีตประเพณีที่เป็นเสมือนขวากหนามที่ยากเกินกว่าจะฝ่าฟันไปได้ ละครเรื่องนี้สอดแทรกวัฒนธรรม ชีวิตความเป็นคนเปอรานากันและถ่ายทอดออกมาได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง ไม่ว่าจะเป็นวิถีชีวิตของชาวจีนเปอรานากัน ค่านิยมต่างๆ การแต่งกาย พื้นเมือง อาหาร ขนบธรรมเนียมประเพณีที่หญิงชาวจีนเปอรานากันต้องปฏิบัติตามภายใต้กรอบจารีต โดยมีฉากหลังเป็นช่วงเวลาที่สำคัญในประวัติศาสตร์อย่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ช่วงเวลาที่ญี่ปุ่นยกพลขึ้นบกที่สิงคโปร์ และช่วงเวลาภายหลังจากสงคราม โดยใช้มะละกาและสิงคโปร์เป็นสถานที่หลักในการดำเนินเรื่อง ละครเรื่องนี้ออกอากาศในสิงคโปร์เมื่อปี ค.ศ. 2008 ในช่วงเวลาที่ละครเรื่องดังกล่าวออกอากาศสู่สายตาสาธารณชน ก็ได้กลายเป็นละครที่มียอดความนิยมผู้ชมสูงสุดเป็นอันดับหนึ่งของสิงคโปร์แทบจะในทันที เกิดการปลูกกระแสวัฒนธรรมเปอรานากันให้กลายเป็นที่สนใจขึ้นมาอีกครั้ง หรือแม้กระทั่งมะละกา ซึ่งใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำหลัก หลังจากทีละครออกอากาศไป มะละกาก็ได้กลายเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยนักท่องเที่ยว เพราะส่วนหนึ่งมีความต้องการที่จะไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์เปอรานากันซึ่งใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำในละครเรื่องนี้

ความโด่งดังอย่างถึงที่สุดของละครส่งผลให้ในหลายประเทศได้ซื้อลิขสิทธิ์ไปออกอากาศ ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่นำเรื่องนี้มาออกอากาศในประเทศเช่นกัน โดยใช้ชื่อในเวอร์ชันภาษาไทยว่า “باب๋า ย่าหยา รักยิ่งใหญ่จากหัวใจดวงน้อย” ออกอากาศทางช่องไอทีวี The Little Nyonya เป็นเสมือนสัญลักษณ์ของการถ่ายทอดวัฒนธรรมชาวจีนเปอรานากันในช่วงเวลาหนึ่ง จากผลตอบรับหลังการออกอากาศ ได้เป็น

เครื่องพิสูจน์อย่างดีถึงความสำเร็จในด้านการสร้าง soft power วัฒนธรรมผ่านตัวสื่อบันเทิงสู่สายตาของ
สาธารณชน

ละครโทรทัศน์อิงประวัติศาสตร์เรื่อง The Little Nyonya เป็นละครที่นำเสนอวัฒนธรรมของชาวจีน
เปอรานากันมาถ่ายทอดควบคู่ไปกับเหตุการณ์ตามประวัติศาสตร์ในขณะนั้น โดยสอดแทรกลงในส่วนหนึ่งของ
ละคร แม้ไม่ได้นำเสนอตรงส่วนนี้ในเชิงลึก เพราะละครยังมีเรื่องราวความรักระหว่างตัวละครเข้ามาเกี่ยวข้อง
แต่ผู้ชมก็ยังสามารถรับรู้ได้ถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจริงและรับรู้ได้ว่าตัวละครหรือชาวจีนเปอรานากันที่ดำรงชีวิตอยู่ในช่วงเวลานั้นเป็นอย่างไร ด้วยความที่ใช้ช่วงเวลาและเหตุการณ์จริงในประวัติศาสตร์
โดยเฉพาะในยุคสงครามโลกครั้งที่สองมาเป็นฉากหลัง ทำให้สามารถระบุช่วงเวลาในการศึกษาได้ว่า ณ
ขณะนั้นสังคมหรือมานประเพณีต่างๆ ของชาวจีนเปอรานากันเป็นอย่างไร รวมถึงช่วงเวลาหลังจากนั้นเมื่อ
สงครามสงบลง แม้เวลาจะผ่านไปแต่ชาวจีนเปอรานากันก็ยังคงรักษาวัฒนธรรมของตนไว้ แม้ขณะนั้นจะมี
วัฒนธรรมของชาติตะวันตกแผ่อิทธิพลเข้ามาแล้วก็ตาม การดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมและความภาคภูมิใจในชนชาติ
ของชาวจีนเปอรานากันแม้เวลาจะผ่านไปแสดงให้เห็นได้อย่างเด่นชัดจนเป็นจุดขายให้กับละครเรื่องนี้ จึงควร
ค่าแก่การนำมาศึกษาในประเด็นบริบททางประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากัน

ละครเรื่องนี้นอกจากนำมาศึกษาในประเด็นของประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมได้แล้ว ยังสามารถ
นำมาศึกษาการสร้างอัตลักษณ์ของชาวจีนเปอรานากันได้อีกด้วย นอกเหนือจากเรื่องราวความรัก รวมถึง
ประวัติศาสตร์ในช่วงเวลานั้น อัตลักษณ์ของชาวจีนเปอรานากันก็เป็นสิ่งที่ถ่ายทอดออกมาได้อย่างละเมียด
ละไม มากกว่านั้นยังเป็นตัวชูโรงของละครเรื่องนี้ให้ผู้ชมได้หันมาสนใจในอัตลักษณ์ของชนชาติดังกล่าว ด้วย
การผสมผสานระหว่างสองวัฒนธรรมคือมลายูและจีน เกิดเป็นอัตลักษณ์เฉพาะชนชาติที่นำเสนอและ
ควรค่าต่อการศึกษาถึงการสร้างอัตลักษณ์ที่โดดเด่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง The Little Nyonya เป็นละคร
โทรทัศน์ที่ถูกผลิตขึ้นจากสิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์และอัตลักษณ์ของชาวจีนเปอรานากันหลง
เหลืออยู่ตามสถานที่ต่างๆ ในปัจจุบัน การเป็นเสมือนเจ้าของวัฒนธรรมทำให้การถ่ายทอดวัฒนธรรมหรืออัต
ลักษณ์ต่างๆ ของชนชาติเป็นไปได้อย่างสมจริง

การศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมและการสร้างอัตลักษณ์ของชาวจีนเปอรานากัน
ผ่านละครโทรทัศน์ที่ถ่ายทอดความเป็นเปอรานากันได้อย่างชัดเจนอย่าง The Little Nyonya เป็นเสมือน
การศึกษาจากแบบจำลองที่สะท้อนให้เห็นถึงอดีตของชาวจีนเปอรานากันในช่วงเวลาต่างๆ รวมถึงวัฒนธรรม
ผสมผสานที่เป็นอัตลักษณ์เฉพาะชาติพันธุ์ที่ได้ถ่ายทอดออกมาอีกด้วย ซึ่งหากได้ศึกษาในประเด็นดังกล่าวผ่าน
ละครเรื่องนี้ ซึ่งเปรียบเสมือนเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการศึกษา อาจทำให้เข้าใจถึงแก่นของความเป็นเปอรานากัน
มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากันจากละครโทรทัศน์อิงประวัติศาสตร์ เรื่อง The Little Nyonya (2008)
2. ศึกษาการสร้างอัตลักษณ์ของชาวจีนเปอรานากันจากละครโทรทัศน์อิงประวัติศาสตร์ เรื่อง The Little Nyonya (2008)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงบริบททางประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากันผ่านละครโทรทัศน์อิงประวัติศาสตร์ เรื่อง The Little Nyonya (2008)
2. ทำให้ทราบถึงการสร้างอัตลักษณ์ของชาวจีนเปอรานากันผ่านละครโทรทัศน์อิงประวัติศาสตร์ เรื่อง The Little Nyonya (2008)

การทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง

1. กลุ่มงานที่ศึกษาเกี่ยวกับชาวจีนโพ้นทะเลในมาเลเซียและสิงคโปร์

ดวงทรัพย์ สุขาพันธ์ (ดวงทรัพย์ สุขาพันธ์, 2559) จากวิทยานิพนธ์ **การนำเสนอภาพลักษณ์และอัตลักษณ์ของคนจีนโพ้นทะเล (คนมาเลเซียเชื้อสายจีน)** กล่าวถึงการอพยพของชาวจีนโพ้นทะเลที่อพยพเข้าสู่คาบสมุทรมลายูส่วนมากอพยพมาจากมณฑลทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศจีน เช่น กวางตุ้ง ฟูเจี้ยน และกวางสี คนจีนได้เข้ามาทำการค้ากับชนพื้นเมืองมาเป็นเวลานาน อีกทั้งเข้ามาทำการค้าและตั้งถิ่นฐานบนคาบสมุทรมลายูตามเมืองท่าและเกาะต่างๆ แถบช่องแคบมะละกา และเป็นชุมชนขนาดเล็ก คนจีนที่อพยพเข้ามาในช่วงแรกนี้มักจะปรับตัวให้เข้ากับสังคมชาวพื้นเมือง มีการผสมผสานทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะการพูดภาษาจีนปนกับมลายู รวมไปถึงการแต่งงานกับชาวพื้นเมือง ชาวจีนบางส่วนสมรสกับสตรีพื้นเมืองมลายูจนก่อให้เกิดชุมชนใหม่ที่เรียกว่า “บาบ่า (baba)” แม้ว่ากลุ่มคนจีนเหล่านี้จะยังคงรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีแบบจีนไว้ แต่ก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมพื้นเมืองได้อย่างลงตัว เกิดเป็นการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์

อภิชา ชูติพงศ์พิสิฐ (อภิชา ชูติพงศ์พิสิฐ, 2561) จากหนังสือ **ชาตินิยมชาวจีนมลายู** กล่าวถึงในมลายูว่ามีชาวจีนอพยพเข้ามาอาศัยอยู่เป็นเวลานานแล้วก่อนที่จะอังกฤษจะเข้ามายึดครอง ชาวจีนจากมณฑลฝูเจี้ยน (Fujian) และกวางตุ้ง (Guangdong) เริ่มอพยพเข้ามาและอาศัยความชำนาญในการทำ การค้าและเดินเรือเข้ามาตั้งหลักแหล่งที่มะละกาภายหลังการยึดครองของโปรตุเกสใน ค.ศ.1511 ต่อมาชาวจีนจากทั้งสองมณฑลอพยพเข้ามามากขึ้นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18-19 เนื่องจากราชวงศ์ชิง (Qing Dynasty ค.ศ. 1644-1912) ไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นภายในจีนได้ เช่น ภัยพิบัติการเพิ่มขึ้นของประชากรที่สูง

เกินไป และการขูดรีดค่าเช่าจากเจ้าของที่ดิน ปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้ชาวจีนจำนวนมากที่ไม่สามารถอดทนต่อภาวะทุกข์ยากเริ่มก่อกบฏ เช่น กบฏดอกบัวขาว(White Lotus Rebellion ค.ศ. 1796-1804) กบฏไท่ผิง (Taiping Rebellion ค.ศ. 1850-1864) และกบฏเหนียน (Nian Rebellion ค.ศ. 1853-1868) เพื่อเรียกร้องการแก้ปัญหาจากราชสำนักชิง ในขณะที่ชาวจีนบางส่วนตัดสินใจอพยพออกสู่ดินแดนภายนอกในลักษณะเสียเงินหมอนใบเพื่อแสวงหาโอกาสที่ดีกว่า โดยส่วนหนึ่งอพยพเข้ามาทำการค้าในสิงคโปร์และปีนังจนกลายเป็นประชากรหลักของเมืองท่าทั้งสองแห่งนี้ บางส่วนเข้าไปลงทุนทำเหมืองแร่ในประะ สลังงอร์ และตรังกานู นอกจากนี้การขยายตัวทางเศรษฐกิจในระบบอาณานิคมก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งซึ่งส่งผลให้ชาวจีนอพยพออกจากแผ่นดินใหญ่และกลายเป็นกลุ่มแรงงานที่เป็นที่ต้องการของอาณานิคม

2. กลุ่มงานที่ศึกษาเกี่ยวกับชาวจีนเปอรานากันในมาเลเซียและสิงคโปร์

อดิยศ สรรคบุรานุรักษ์ และ ศศิณัฐ สรรคบุรานุรักษ์ (อดิยศ สรรคบุรานุรักษ์ และ ศศิณัฐ สรรคบุรานุรักษ์, 2018) จากหนังสือ **เปอรานากัน : บาบ๋า-ย่าหยามรดกทางวัฒนธรรมสายเลือดลูกผสมมลายูจีน** กล่าวถึงชาวจีนเชื้อสายมาเลเซียและสิงคโปร์ว่าเป็นสังคมที่มีความผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมที่หลากหลาย หรือรู้จักกันดีในนาม เปอรานากันเชื้อสายจีนหรือลูกครึ่งจีน บ้างก็ถูกขนานนามว่าเป็นชาวจีนช่องแคบ (Strait Chinese) หรือบ้างก็ถูกเรียกว่า “باب๋า ย่าหยยา” คำว่า “باب๋า ย่าหยยา” เพี้ยนมาจากคำว่า “บา บานยา” (Baba-Nyonya) ในภาษามลายูและชวา และจากคำว่า “บาบาเหนียงเร่อ” (Baba Niangre: 峇峇娘惹) ในภาษาจีน “باب๋า” เป็นคำภาษามลายูที่ยืมมาจากภาษาเปอร์เซีย และเป็นคำให้เกียรติแก่ปู่ย่าตายาย ใช้เรียกชาวเปอรานากันที่เป็นผู้ชาย ส่วน “นินยา” เป็นคำภาษาชวาที่ยืมมาจากคำว่า “dona” ในภาษาดัตช์ หมายถึงผู้หญิงต่างประเทศที่แต่งงานแล้ว คำว่า “باب๋า” “เปอรานากัน” และ “ชาวจีนช่องแคบ” สามคำนี้นำมาใช้ในช่วงยุคใดนั้นไม่ปรากฏแน่ชัด

3. กลุ่มงานที่ศึกษาเกี่ยวกับบริบทของชาวจีนในมาเลเซีย

สุรศักดิ์ สาระจิตร์ (สุรศักดิ์ สาระจิตร์, 2560) จากหนังสือ **แนวทางการสร้างชาติมาเลเซียของตันกูอับลุ ราห์มาน ค.ศ. 1951-1990** กล่าวถึงมาเลเซียในปี ค.ศ. 1969 ได้เกิดการจลาจลทางเชื้อชาติขึ้น ก่อนหน้านั้นสันนิษฐานว่าชาวจีนไม่มั่นใจในอนาคตตัวเองหากต้องอาศัยอยู่ในมลายา ด้วยเหตุที่มีความเชื่อว่าอย่างไรเสียมลายาก็ไม่ใช่ดินแดนของตน แต่เป็นดินแดนของชาวมลายู อย่างไรก็ตามแนวคิดมาเลเซียเป็นของชาวมลายู และความพยายามของลีควนยูในการรวมกลุ่มของพรรคฝ่ายค้าน ได้ส่งผลให้กลุ่มคนที่มีใช้ชาวมลายูเริ่มมีความหวังที่ปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของตนเองในการเลือกตั้งทั่วไปใน ค.ศ. 1969 การจลาจลทางเชื้อชาติในครั้งนี้เป็นความขัดแย้งระหว่างชาวจีนและชาวมลายู ที่ต่างออกมาเฉลิมฉลองชัยชนะของ

ของพรรคการเมืองที่สนับสนุนฝั่งตน ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวทั้งสองฝ่าย รวมถึงชาวอินเดียต่างก็ได้รับความเสียหายไม่ต่างกัน

4. กลุ่มงานที่ศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของมาเลเซียและสิงคโปร์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง

ไรอัน (ไรอัน, 2526: 228) จากหนังสือ **การสร้างชาติมาเลเซียและสิงคโปร์** กล่าวถึงมาเลเซียที่ตกอยู่ใต้การยึดครองของญี่ปุ่นเป็นเวลาสามปีครึ่ง อันเป็นระยะเวลาที่ประชากรได้รับความยากลำบากอย่างแสนสาหัส ขาดแคลนอาหาร ไม่มีการสั่งสินค้าเข้า เงินตราไม่มีมูลค่า และที่ร้ายที่สุดก็คือการปกครองแบบทหารของญี่ปุ่นนั้นเป็นต้นไปแบบไร้ความเมตตา ในขั้นแรกประชาชนต่างมุ่งต่อความสำเร็จอย่างรวดเร็วของญี่ปุ่น เพราะมาเลเซียขึ้นอยู่กับการคุ้มครองของอังกฤษแต่ก็ถูกกวาดล้างไป จึงเป็นการยากที่จะเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตามมีคนจำนวนมากที่ตระหนักว่าแม้สงครามจะยุติลง การต่อสู้ก็ยังคงดำเนินอยู่ ก่อนสิงคโปร์แตกเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารของอังกฤษก็มีเวลาพอที่จะตัดสินใจว่าจะตั้งกลุ่ม “ใต้ดิน” หลายนกลุ่มขึ้น กลุ่มต่างๆเหล่านี้อยู่ในป่าเพื่อที่จะรวมตัวกันตั้งขึ้นเป็นกลุ่มต่อต้านรัฐควานญี่ปุ่นและพร้อมที่จะตีได้ร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร

ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน จากบทความ **การเมืองสิงคโปร์หลังสงครามโลกครั้งที่ 2** กล่าวถึงสิงคโปร์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เกาะสิงคโปร์ได้อาณัติของจักรวรรดิอังกฤษไม่สามารถต่อต้านการรุกรานของกองทัพจักรวรรดิญี่ปุ่นได้ จึงถูกญี่ปุ่นยึดครองได้สำเร็จหลังจากการประสพชัยชนะในการถล่มอ่าวเพิร์ลฮาร์เบอร์ สหรัฐอเมริกาได้ 1 ปี ไม่ใช่แค่สิงคโปร์เท่านั้น ดินแดนแถบมลายูแทบทั้งหมดก็ถูกโจมตีและยึดครองโดยญี่ปุ่นได้สำเร็จ ซึ่งก็เป็นอาณานิคมของอังกฤษเช่นกัน เนื่องจากกองทัพอังกฤษในอาณานิคมแหลมมลายูนั้นต้องเข้าไปสนับสนุนยุทธการทางทหารในแถบยุโรปและตะวันออกกลางจำนวนมาก ดังนั้นด้วยกำลังพลที่ลดลงและอ่อนแอลง ยุทธปรกรณ์ที่ไม่พร้อมในเอเชียจึงมีอาจริบมือการรุกรานของญี่ปุ่นได้

ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิญี่ปุ่น สิงคโปร์ถูกเปลี่ยนชื่อเป็นไซออน มีความหมายว่าแสงแห่งแดนใต้ แม้ผู้ปกครองใหม่จะเข้าแทนที่ แต่การปกครองของญี่ปุ่นก็ไม่ต่างอะไรกับเจ้าอาณานิคมในยุคก่อน เข้ามาหาผลประโยชน์ สู้รบทรัพยากรต่างๆเพื่อสนับสนุนการทหาร เศรษฐกิจของกองทัพญี่ปุ่นเพื่อเป็นทุนในการทำสงคราม ประชาชนอดอยาก พ่อค้าโดนขูดรีด ต้องสนับสนุนการเงินของกองทัพญี่ปุ่น พ่อค้าที่เห็นโอกาสรีบมือกับทหารญี่ปุ่นเปิดค้าตลาดมืด เป็นการปกครองเบ็ดเสร็จภายใต้ทหารโดยสมบูรณ์

5. กลุ่มงานที่ศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของมาเลเซียและสิงคโปร์ภายใต้อาณานิคมของชาติตะวันตก และภายหลังได้รับเอกราช

นภา เหลืองนันทการ (นภา เหลืองนันทการ, 2564) จากบทความ **ย้อนการต่อสู้เพื่อเอกราชของ “มาเลเซีย” จากสมัยอาณานิคมถึงสภาพหลังได้เอกราช** กล่าวถึงช่วงเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่

อังกฤษปกครองมลายูเข้มงวดกว่าเดิม แต่กลับถูกชาวพื้นเมืองต่อต้านอย่างรุนแรง จนต้องเปลี่ยนท่าทีใหม่ โดยเน้นเอาใจชาวมาเลย์มากขึ้น อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่ายังคงไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากชาวพื้นเมืองมีความตื่นตัวทางการเมือง และหวังได้รับเอกราชอย่างแท้จริงอังกฤษพยายามเข้ามาแก้ไขสภาพเศรษฐกิจที่ทรุดโทรมให้กลับฟื้นคืนมาอีกครั้ง ในส่วนของการปกครองอังกฤษได้รวมเอา 9 รัฐในแหลมมลายูกับปีนังและมะละกามา รวมเข้าด้วยกัน แล้วเรียกว่า สหภาพมลายู (Malayan Union) ในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1945 โดยมีเจ้าหน้าที่อังกฤษเป็นผู้ปกครอง มีสภาพบริหารและสถานะกึ่งอธิปไตยที่แต่งตั้งโดยเจ้าที่ให้มาเป็นผู้ช่วยราชการของสุลต่านในแต่ละรัฐ การรวมรัฐต่าง ๆ เข้ารวมเป็นสหภาพมลายู เจอการคัดค้านจากหลายฝ่าย ชาวมาเลย์ได้ร่วมกันก่อตั้งองค์การสหมาเลย์แห่งชาติขึ้น ในปี ค.ศ. 1946 เพื่อต่อต้านสหภาพมลายู ทั้งนี้เพราะการปกครองในรูปแบบของสหภาพมลายูได้ลดทอนสิทธิและสถานะของชาวมาเลย์ที่เคยมีมาก่อน ชาวมาเลย์ไม่พอใจที่จะให้ชาวจีนซึ่งอพยพเข้ามาอาศัยในมลายูได้มีสิทธิเท่ากับพวกตนเอง

หลังจากที่มลายูได้รับเอกราชในปี ค.ศ. 1957 ต่อมาใน ค.ศ. 1963 มลายูได้รวมกับสิงคโปร์ ซาราวัก และซาบฮ์จัดตั้งเป็นสหพันธรัฐมาเลเซียเพื่อประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ และสิงคโปร์เองจะได้ไม่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษอีก แต่ในปี ค.ศ. 1965 สิงคโปร์แยกตัวออกมาเป็นประเทศอิสระ ด้วยเหตุผลเรื่องเชื้อชาติ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่ของสิงคโปร์นั้นเป็นชาวจีน

สังคมมลายูได้มีการแบ่งแยกกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ประชาชนเชื้อสายมาเลย์อยู่อย่างมีเกียรติ เนื่องจากนโยบายที่ยังคงตำแหน่งสุลต่านและหัวหน้าหมู่บ้านเอาไว้ ส่งผลให้ชาวมาเลย์เข้าไปมีอำนาจในระบบราชการ ในขณะที่ชาวจีนซึ่งถูกอังกฤษกีดกันไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองและระบบราชการ กลับมีบทบาทสำคัญในด้านเศรษฐกิจ กระทั่งสามารถกุมอำนาจด้านเศรษฐกิจเอาไว้ได้ จึงทำให้เกิดความหวาดระแวงในหมู่ชาวมาเลย์และชนชั้นนำ ทั้งนี้เป็นเพราะชาวมาเลย์ไม่สามารถปรับตัวให้ก้าวทันระบบทุนนิยมที่เปลี่ยนแปลง จึงส่งผลให้ชาวมาเลย์นั้นยากจน ในขณะที่ชาวจีนและชาวอินเดียสามารถปรับตัวให้เข้ากับ ความเปลี่ยนแปลงและมีการจัดระบบสังคมของตนเอง จึงทำให้มีบทบาทในเศรษฐกิจ โดยชาวจีนสามารถสร้างความมั่งคั่งจากการค้าและอุตสาหกรรมที่พัฒนาอย่างรวดเร็วภายหลังการได้รับเอกราช จนกลายเป็นกลุ่มชนที่มีฐานะดีที่สุดในมลายู

6. กลุ่มงานที่ศึกษาเกี่ยวกับเศรษฐกิจของสิงคโปร์

โครีน เฟื่องเกษม (โครีน เฟื่องเกษม, 2561) จากเอกสาร **บริบททางการเมืองของประเทศสิงคโปร์** กล่าวถึงช่วงที่สิงคโปร์ยังด้อยพัฒนาอยู่นั้นรัฐบาลได้เข้าไปมีส่วนร่วมตลอดจนแทรกแซงในระบบเศรษฐกิจอย่างเต็มที่ (High Interventionist Role) ความสำเร็จทางเศรษฐกิจมาจากการใช้นโยบายหลักๆ หลายประการ ดังนี้

- 1) เริ่มจากการเลือกตั้งพิงระบบเศรษฐกิจแบบตลาดเสรีนายโก๊ะ เค็ง สวี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังคนแรกเป็นผู้วางแผนการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และได้จัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ (Economic Development Board: EDB) ตั้งแต่ปี 1961 เพื่อนำเอานโยบายอุตสาหกรรมของรัฐบาลไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผล
- 2) รัฐบาลลงทุนอย่างมากในการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานของประเทศเพื่อรองรับการพัฒนาประเทศให้เป็นอุตสาหกรรมและเป็นการดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ
- 3) นอกจากนั้นรัฐบาลยังลงทุนหนักในด้านกำลังคน โดยจัดระบบการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ทั้งในระดับประถม มัธยมและอุดมศึกษา ตลอดจนส่งเสริมโรงเรียนอาชีวและช่างเทคนิค
- 4) มีการพัฒนาแรงงานในภาคอุตสาหกรรมตลอดเวลาให้ปรับจากการใช้เทคโนโลยีระดับต่ำ เป็นระดับสูง ตลอดจนดึงดูดผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่ขาดแคลนมาจากต่างชาติให้เข้ามาทำงานในสิงคโปร์
- 5) รัฐบาลดำเนินนโยบายการเงินการคลังอย่างชาญฉลาดโดยควบคุมให้ระบบเงินเพื่อต่ำ อัตราดอกเบี้ยในระดับสร้างสรรค์และใช้นโยบายภาษีอากรที่เป็นธรรม อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศที่ถูกต้อง ทำให้สิงคโปร์มักไม่พบปัญหาดุลการชำระเงิน สามารถรักษาค่าเงินดอลลาร์สิงคโปร์ได้แข็งแกร่ง มีกองทุนสำรองเงินตราต่างประเทศสูง และไม่มีหนี้สินต่างประเทศ
- 6) รัฐบาลส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติโดยให้สิทธิพิเศษและสิ่งจูงใจให้ ต่างชาติมาลงทุน อีกทั้งยังระดมทุนภายในประเทศจากบรรดานายทุนและการสะสมเงินของประชาชนในรูปกองทุน สำรองเลี้ยงชีพกลาง (Central Provident Fund) และเงินฝากที่ธนาคารออมสินของกรมไปรษณีย์ 47

การมีรัฐบาลที่มีเสถียรภาพคอยช่วยเหลือก็ทำให้การดำเนินธุรกิจของภาคเอกชนสะดวกและง่ายขึ้น นอกจากนั้นรัฐบาลยังใช้ระบบคุณธรรมนิยมควบคุมประสิทธิภาพการทำงาน และดูแลสภาพแวดล้อมทางกายภาพและทางสังคมเป็นอย่างดีที่สำคัญ ก็คือรัฐบาลพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนนโยบายอุตสาหกรรมเสมอเมื่อใดที่สภาวะและเงื่อนไขทางเศรษฐกิจใน และนอกประเทศเปลี่ยนไป ด้วยเหตุนี้ภายใน 2 ทศวรรษนับจากที่สิงคโปร์ได้รับสิทธิปกครองตนเอง จึงได้เห็นการเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจอย่างชัดเจน กล่าวคืออัตราการเจริญเติบโตโดยเฉลี่ยในทศวรรษ 1960 คือร้อยละ 9.4 ต่อปีและในทศวรรษ 1970 คือร้อยละ 9.8 ต่อปี ซึ่งสูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตของประเทศที่พัฒนาแล้ว

ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมและการสร้างอัตลักษณ์ของชาวจีนเปอรานากันผ่านละครโทรทัศน์อิงประวัติศาสตร์เรื่อง The Little Nyonya ที่ผลิตจากสิงคโปร์และออกอากาศเมื่อปี ค.ศ. 2008 โดยกำหนดช่วงเวลาการศึกษาระหว่างทศวรรษ 1930 ถึง ทศวรรษ 1960 ตามเวลาในการดำเนินเรื่อง

วิธีการศึกษา

ใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางประวัติศาสตร์ โดยศึกษารวบรวมข้อมูลจากเอกสารชั้นรองที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ และนำเสนอในลักษณะพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจวัฒนธรรมของชาวจีนเปอรานากันในสิงคโปร์และมาเลเซีย (ศตวรรษที่ 19 - ต้นศตวรรษที่ 20)

สังคมหลายประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นสังคมที่มีรากเหง้ามาจากความเป็นพหุสังคม กล่าวคือ เป็นสังคมที่มีทั้งความหลากหลายทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความเชื่อ ศาสนา และประเพณี รวมไปถึงวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน และด้วยความสัมพันธ์ที่ดำเนินมาจากรากอดีตได้ถูกหลอมรวมพัฒนาจนเกิดเป็นชาติในที่สุด (สุธาสิณี บุญเกิด, 2559: ออนไลน์) มาเลเซียและสิงคโปร์เป็นอีกประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ เพราะทั้งสิงคโปร์และบางส่วนของมาเลเซียมีสถานะเป็นเมืองท่าการค้า ทำให้บริเวณนี้เป็นสังคมที่เปิดรับผู้คนหลากหลายกลุ่มและหลากหลายสถานะทางสังคมที่ต่างมุ่งหมายเข้ามาทำกิจกรรมการงานอันเนื่องมาจากการค้า หนึ่งในนั้นเป็นกลุ่มชาติพันธุ์จีน เฉพาะในสิงคโปร์นั้นกลุ่มชาติพันธุ์จีนก็สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มชาวจีนที่เคยพำนักอาศัยอยู่ในดินแดนภายใต้การปกครองของอังกฤษและฮอลันดามาก่อนการก่อตั้งสถานีการค้าของอังกฤษที่สิงคโปร์ในปี 1819 เช่น ปีนัง มะละกา บอร์เนียว และสุมาตรา จึงทำให้ชาวจีนเหล่านี้มีความคุ้นเคยกับระบบการปกครอง กฎหมายและนโยบายการค้าของยุโรปของชาวมลายูแล้วเป็นอย่างดี

กลุ่มที่ 2 กลุ่มชาวจีนที่เคยเดินทางเข้ามาติดต่อกับชายในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตั้งแต่ก่อนปี 1819 ทำให้เข้าใจในขนบธรรมเนียมท้องถิ่นและธรรมเนียมของชาติตะวันตกมาบ้างแล้ว จึงสามารถปรับตัวให้เข้ากับการปกครองของอังกฤษในสิงคโปร์ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งกลุ่มชาวจีนทั้งสองนี้รู้จักกันทั่วไปว่า “จีนช่องแคบ” (Straits Chinese or Straits-Born Chinese) เป็นชาวจีนที่ทั้งอาศัยอยู่และบางคนก็เกิดในบริเวณนั้นเลย ชาวจีนช่องแคบส่วนใหญ่ได้แต่งงานกับหญิงชาวมลายู ทั้งในบริเวณคาบสมุทรมลายูและหมู่เกาะอินเดียนตะวันออกเฉียงใต้ โดยลูกที่เกิดมา “บาบา” (Baba Chinese or Baba) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “เปอรานากัน” (Peranakan) ซึ่งกลุ่มชาวจีนกลุ่มนี้เองที่เป็นต้นกำเนิดของวัฒนธรรมลูกผสมระหว่างจีนและมาเลย์ทั้งที่อยู่ในมาเลเซียและสิงคโปร์

กลุ่มที่ 3 กลุ่มชาวจีนที่เพิ่งอพยพเข้ามาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นครั้งแรก ภายหลังจากก่อตั้งสถานีการค้าของอังกฤษที่สิงคโปร์ในปี 1819

นอกเหนือจากกลุ่มชาติพันธุ์จีนแล้ว ยังมีกลุ่มชาติพันธุ์มลายู กลุ่มชาติพันธุ์อินเดีย และกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ อีกด้วย

ด้วยความที่มาเลเซียและสิงคโปร์นั้นเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์สูง จึงเลือกใช้ความหลากหลายทางชาติพันธุ์และพหุวัฒนธรรมในการกำหนดลักษณะทางประวัติศาสตร์ภายหลังได้รับเอกราช ชาติพันธุ์หรือสิ่งที่เรียกว่าลัทธิชาตินิยมทางชาติพันธุ์นั้นอยู่ภายใต้โครงการระดับชาติในการสร้างสังคมภายหลังสงครามให้มีความกลมกลืนกัน ดังนั้นการฟื้นฟูวัฒนธรรม การแบ่งพื้นที่มรดก และการสร้างเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์และเชื้อชาติจึงเกิดขึ้นจากมุมมองโลกทัศน์ของพหุวัฒนธรรมและแนวคิดของคาบสมุทรภายในฐานะแหล่งหลอมรวมวัฒนธรรมพร้อมกับการกำเนิดวัฒนธรรมลูกผสม (Tai Wei Lim, 2017: ออนไลน์) เช่นเดียวกับวัฒนธรรมของชาวเปอรานากัน เนื่องจากเป็นส่วนผสมที่ลงตัวระหว่างสองวัฒนธรรม ทำให้ชาวเปอรานากันนี้ถือเป็นต้นแบบของการอยู่ร่วมกันในสังคมที่หลากหลายอย่างมาเลเซียและสิงคโปร์

ต้นกำเนิดของชาวเปอรานากัน

เปอรานากันซึ่งในที่นี้จะเจาะจงเฉพาะกลุ่มชาวจีนเปอรานากันนั้น เป็นกลุ่มลูกผสมสองเชื้อชาติระหว่างจีนและมลายูที่ถือกำเนิดในคาบสมุทรมาเลย์และอินโดนีเซีย ชาวเปอรานากันเป็นลูกหลานของพ่อค้าผู้อพยพชาวจีนที่แต่งงานกับหญิงชาวพื้นเมืองมลายูหรือบางครั้งรวมถึงหญิงบัตัก ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซียด้วย ตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 16 หลังการเดินทางเรือเพื่อเจริญสัมพันธไมตรีกับดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของเจิ้งเหอ ซึ่งการเดินทางดังกล่าวเป็นการเปิดโอกาสให้ชาวจีนได้ติดต่อทำการค้าขายกับผู้คนในแถบนี้มากขึ้น ทำให้หลังจากนั้นมีกลุ่มผู้อพยพชาวจีนที่ส่วนใหญ่เป็นชาวฮกเกี้ยนจากอามอย หรือบริเวณอื่นๆ ในมณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน ได้เดินทางไปยังมะละกา สิงคโปร์ และปีนังเพื่อตั้งรกรากอยู่ที่นั่น โดยจุดประสงค์ในการเดินทางเรือมายังคาบสมุทรมาเลย์คือมาทำการค้าขายเพื่อหาเลี้ยงชีพ หรือแสวงหาโชคลาภ บ้างก็อพยพเพื่อหนีปัญหาจากการรุกรานของต่างประเทศในจีน ปัญหาความไม่สงบทางการเมือง ภัยพิบัติต่างๆ เช่น น้ำท่วม ภัยแล้ง รวมถึงความอดอยาก (Angeline Kong, 2021: ออนไลน์) หลังจากที่ชาวจีนเหล่านี้อพยพมายังคาบสมุทรมาเลย์แล้วจึงเริ่มต้นทำการค้าขาย เมื่อการค้าขายเจริญรุ่งเรืองจึงจำเป็นที่จะต้องหาที่อยู่อาศัยที่เป็นหลักแหล่งเพื่อทำการค้าขายต่อไป จนเมื่อเวลาผ่านไปมีบางส่วนได้ตัดสินใจแต่งงานกับหญิงชาวพื้นเมืองมลายู แม้จะมีธรรมเนียมปฏิบัติที่พ่อค้าชาวจีนจะกลับบ้านเกิดเพื่อตามหาภรรยา ก่อนจะกลับไปยังคาบสมุทรมาเลย์ แต่ธรรมเนียมดังกล่าวนั้นค่อนข้างน่าเบื่อและทำให้รู้สึกเหนื่อยเนื่องจากต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการเดินทาง อีกทั้งไม่สะดวกและเปลืองทรัพย์สิน การเลือกที่จะแต่งงานกับหญิงชาวพื้นเมืองมลายูจึงเป็นทางเลือกที่ง่ายและสะดวกมากกว่า นอกจากนี้กลุ่มพ่อค้าชาวจีนยังมองว่าการตัดสินใจเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตและการค้าขายในระยะยาวอีกด้วย (Denise Lee, 2020: ออนไลน์)

เปอรานากันมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ชาวจีนช่องแคบ (Straits Chinese) นักประวัติศาสตร์และนักเขียนร่วมสมัยบางคนมักใช้คำว่า ชาวจีนที่เกิดในช่องแคบ (Straits-born Chinese) เหมือนกับคำว่า บาบา แต่เฟลิกซ์ เจีย (Felix Chia) ผู้เขียนหนังสือเรื่อง “The Babas” ไม่ได้คิดเช่นนั้น เขาเห็นด้วยว่าชาวจีนที่เกิดในบริเวณช่องแคบและเกิดนอกประเทศจีน ถือเป็นชาวจีนที่มาจากช่องแคบทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามไม่ใช่ทุกคนที่จะเป็นبابา ซึ่งเขาได้ให้เหตุผลว่า “بابาสามารถกล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่มีบรรพบุรุษรุ่นแรกที่แต่งงานหรือมีการคบค้าสมาคมกับหญิงชาวพื้นเมือง คนเหล่านี้พูดภาษาจีนได้เพียงเล็กน้อยหรือไม่สามารถพูดได้เลย จะพูดแต่เพียงภาษาبابามาเลย์เท่านั้น” กล่าวกันว่าในศตวรรษที่ 20 ชาวبابาหรือชาวเปอรานากันจำนวนมากสูญเสียความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาจีน แต่ก็ยังสนับสนุนโรงเรียนและหนังสือพิมพ์ภาษาจีนอยู่เสมอ ในทางกลับกันชาวจีนที่อพยพมาพร้อมภรรยาชาวจีนนั้นยังคงรักษาความเป็นจีนเอาไว้ได้ พวกเขาสามารถพูดและเขียนภาษาจีนได้ดี ชาวจีนเหล่านี้แม้จะพูดภาษามาเลย์ได้ แต่แน่นอนว่าภาษามาเลย์ไม่ใช่ภาษาแม่ของตน พวกเขามักจะใช้ภาษามาเลย์ในการสนทนาเป็นหลักเพื่อการค้าและการเจรจาต่อรองในตลาดเท่านั้น กล่าวโดยสรุปได้ว่าبابาเป็นกลุ่มชาวจีนที่เกิดในบริเวณช่องแคบ แต่ชาวจีนที่เกิดในช่องแคบไม่จำเป็นต้องเป็นبابาเสียหมดทุกคน การเรียกชาวจีนที่เป็นبابาว่าبابานั้น สามารถที่จะลดความคลุมเครือตรงจุดนี้ไปได้ แต่ก็ยังทำให้เกิดความสับสน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่า “بابา” ในภาษาเปอรานากันหมายถึง “ผู้ชาย” ในขณะที่ “ญูญูญา” หรือ “เนียงยา” หมายถึง “ผู้หญิง” เพื่อความชัดเจนคำว่า “เปอรานากัน” มีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมبابาอย่างใกล้ชิด ดังนั้นคำว่า “เปอรานากัน” และคำว่า “بابา” ทั้งสองคำนี้สามารถใช้แทนกันได้ (Denise Lee, 2020: ออนไลน์)

การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรม

การอพยพมายังคาบสมุทรมลายูและการตั้งถิ่นฐานของกลุ่มชาวจีนนั้นก่อให้เกิดการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมของตนกับวัฒนธรรมท้องถิ่น กลายเป็นการสร้างวัฒนธรรมในรูปแบบใหม่ที่แตกต่างกันออกไปจากของบรรพบุรุษ วัฒนธรรมที่เกิดขึ้นใหม่นี้ถูกเรียกว่า “วัฒนธรรมเปอรานากัน” วัฒนธรรมเปอรานากันมักถูกอธิบายว่าเป็นวัฒนธรรมที่ผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีน วัฒนธรรมมลายู และบางครั้งรวมถึงวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของวัฒนธรรมลูกผสม นอกจากนั้นวัฒนธรรมเปอรานากันยังเป็นที่ยอมรับในระดับสูง เนื่องจากสามารถระบุได้ไปพร้อมๆ กับวัฒนธรรมของชาวมาเลย์ ชาวจีน หรือแม้แต่วัฒนธรรมของชาวตะวันตก ในขณะที่เดียวกันวัฒนธรรมเปอรานากันก็เป็นการผสมผสานระหว่างสามวัฒนธรรมดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความเป็นสากล

วัฒนธรรมของชาวเปอรานากัน

อาหาร

วัฒนธรรมของชาวเปอรานากันมักจะแตกต่างกับวัฒนธรรมมาเลย์แบบดั้งเดิมหรือวัฒนธรรมจีนแบบดั้งเดิม ซึ่งหนึ่งในลักษณะเด่นของวัฒนธรรมเปอรานากันคืออาหาร อาหารเปอรานากันสามารถเรียกได้อีกอย่างว่า อาหารญูญูญา ตามที่ญูญูญาหรือหญิงชาวเปอรานากันเป็นผู้ปรุง อาหารเปอรานากันได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมมาเลย์และอินโดนีเซียเป็นอย่างมาก โดยอาหารเปอรานากัน ซึ่งเห็นได้จากการใช้ เริมปะห์ (rempah) หรือ เครื่องเทศและกะทิ และการใช้เครื่องเทศแบบมาเลย์ เช่น หอมแดง กระเทียม ตะไคร้สด และ มะกรูดเป็นส่วนผสมหลัก (Manveen Maan, 2014: ออนไลน์) หรือบางแห่งกล่าวว่าอาหารเปอรานากันจะใช้วิธีการผัดและเครื่องเทศจากจีนผสมกับวัตถุดิบท้องถิ่นจากมาเลเซียและอินโดนีเซีย (Veronica Inveen, 2018: ออนไลน์) นอกจากนี้อาหารเปอรานากันยังใช้เนื้อหมูเป็นส่วนผสม ซึ่งมักจะใช้ในการปรุงอาหารญูญูญา อาหารขึ้นชื่อที่ใช้เนื้อหมูเป็นส่วนผสมได้แก่ หมูตุ๋นใส่ถั่วเค็ม (babi pongteh)

รูปที่ 1 หมูตุ๋นใส่ถั่วเค็ม (babi pongteh)

ที่มา: <https://www.foodelicacy.com/babi-pongteh/>

ซึ่งตรงนี้จะแตกต่างกับอาหารมาเลย์ที่ห้ามใช้เนื้อหมูในการปรุงอาหารเด็ดขาด รวมถึงอาหารที่ใช้เนื้อสัตว์อื่นๆ เป็นส่วนประกอบด้วยเช่น ไก่ตุ๋นในน้ำเกรวี่มะขามรสเผ็ดใส่ถั่ว (ayam buah keluak) และ เนื้อตุ๋นในกะทิและเครื่องเทศ (Beef Rendang)

รูปที่ 2 ไก่ตุ๋นในน้ำเกรวี่มะขามรสเผ็ดใส่ถั่ว (ayam buah keluak)

ที่มา: <https://www.timeout.com/kuala-lumpur/restaurants/the-dish-ayam-buah-keluak-at-the-tranquerah>

รูปที่ 3 เนื้อตุ๋นในกะทิและเครื่องเทศ (Beef Rendang)

ที่มา: <https://www.angsarap.net/2012/07/17/beef-rendang/>

การแต่งกาย

วัฒนธรรมการแต่งกายของหญิงชาวเปอรานากัน หญิงชาวเปอรานากันจะแต่งกายด้วยชุดญูญูญา เกอบายา (nyonya kabaya)

รูปที่ 4-5 ชุดญอญญา เกอบายา

ที่มา: <https://www.carousell.sg/p/peranakan-nyonya-kebaya-other-colours-and-sizes-avail-178844029/>

ที่มา: <https://www.carousell.sg/p/nyonya-kebaya-peranakan-222344687/>

ญอญญา เกอบายาเป็นเสื้อผ้าแบบดั้งเดิมของชุมชนเปอรานากัน สร้างขึ้นโดยชาวเปอรานากันเมื่อคราวที่อพยพไปยังมะละกา ทำจากผ้าชนิดหนึ่งที่มีเนื้อบาง มีข้อแตกต่างที่สำคัญคือเกอบายาแบบมาเลย์จะเป็นเสื้อสตรียาวทรงหลวมทำจากผ้าฝ้ายหรือผ้าไหมทึบแสง มีการปักลูกไม้เล็กน้อยหรือไม่มีเลย ในทางกลับกันเกอบายาแบบเปอรานากันจะเป็นเสื้อสตรีผ้าโปร่งที่สั้นและกระชับกว่า ค่อนข้างบางและเบา เนื่องจากทำจากเส้นด้ายที่มีความละเอียดค่อนข้างดี เส้นด้ายพิเศษที่ใช้เย็บผ้านี้คือ ไหม ผ้าฝ้าย และโพลีเอสเตอร์ ญอญญา เกอบายามักจะมีลวดลายเป็นของตัวเอง (vivify, 2022: ออนไลน์) ซึ่งมักตกแต่งด้วยลายปักเรียกว่าซูลาม (sulam) เช่น ลายดอกกุหลาบ ลายดอกโบตั๋น ดอกกล้วยไม้ ดอกเดซี่ หรือลายรูปสัตว์ชนิดต่างๆ บางครั้งเรียกว่า เกอบายาซูลาม (Kebaya Sulam)

รูปที่ 6 ชุดเคบายาชูเลม

ที่มา:

<https://www.museumthailand.com/th/4300/storytelling/%E0%B9%80%E0%B8%AA%E0%B8%B7%E0%B9%89%E0%B8%AD%E0%B9%80%E0%B8%84%E0%B8%9A%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%B2/?fbclid=IwAR0YMzqXMtaLJTqtRrKpkCrmxIhuUve2xECEupnAjeC1C4kem267tUjE>

Drl

เคบายาชูเลมมีความโดดเด่นด้วยสีสันและลายฉลุที่ซับซ้อน นิยมในช่วงประมาณปี 1940 – 1957 ลักษณะคล้ายเคบายาปีกู แต่มีการฉลุลายที่ประณีตงดงามมากยิ่งขึ้น และเน้นสีสันสวยงาม เริ่มปรากฏการใช้แพร่หลายในช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 (museum Thailand, 2022: ออนไลน์)

มรดกวัฒนธรรมผสมผสาน

จากวัฒนธรรมอาหารและเครื่องแต่งกายของชาวเปอรานากันที่กล่าวไปแล้วข้างต้นนั้นได้สะท้อนให้เห็นถึงมรดกวัฒนธรรมผสมผสาน ในขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงข้อแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมเปอรานากันและวัฒนธรรมแบบมาเลย์ดั้งเดิม เช่นในส่วนของอาหารนั้น ชาวเปอรานากันจะนิยมการบริโภคเนื้อหมู ซึ่งต่างจากข้อปฏิบัติทางศาสนาของชาวมมาเลย์ที่ไม่สามารถบริโภคเนื้อหมูได้ ทำให้อาหารของชาวมมาเลย์นั้นจะไม่มีเนื้อหมูเป็นส่วนผสม หรือแม้กระทั่งวัฒนธรรมการแต่งกายพื้นเมืองที่แม่ได้รับอิทธิพลมาจากถิ่นกำเนิดเดียวกัน เช่นเดียวกับมาเลย์ แต่ยังคงสร้างความแตกต่างในการใช้วัสดุของผ้าและการสร้างสรรค์ลวดลาย ทำให้เกิดความ เป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเฉพาะตน ถึงแม้จะมีความแตกต่าง แต่ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าชาวเปอรานากันจะ

มีวัฒนธรรม หรือแม้กระทั่งธรรมเนียมปฏิบัติค่อนข้างไปทางวัฒนธรรมมาเลย์ หนึ่งในนั้นคือการใช้ภาษาของชาวเปอรานากัน ชาวเปอรานากันมักจะพูดภาษาได้ถึงสามภาษา ได้แก่ ภาษาจีน ภาษามาเลย์ ซึ่งภาษามาเลย์ที่ชาวเปอรานากันใช้สื่อสารนั้นเป็นภาษาถิ่นครีโอลของมาเลย์ที่มีคำสกริยณผสมอยู่ด้วยหลายคำ ถึงจะไม่แตกต่างกับภาษามาเลย์โดยสิ้นเชิง แต่ก็มีคำบางคำที่ใช้ต่างกัน (Manveen Maan, 2014: ออนไลน์) และเนื่องจากได้รับการศึกษาด้านภาษาอังกฤษ ชาวเปอรานากันจึงสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เช่นกัน แม้จะมีความสามารถในการสื่อสารได้หลายภาษา แต่ก็มีชาวเปอรานากันที่สูญเสียความสามารถในการพูดภาษาจีนไปแล้ว หลังจากการผสมกันระหว่างวัฒนธรรมจีนกับวัฒนธรรมมาเลย์ ทำให้ภาษามาเลย์กลายเป็นภาษาหลักที่ใช้สื่อสารแทน แม้จะมีความใกล้ชิดกับวัฒนธรรมมาเลย์ แต่ในเรื่องความเชื่อทางศาสนานั้น มีชาวเปอรานากันจำนวนไม่มากนักที่นับถือศาสนาอิสลาม ในทางกลับกันครอบครัวชาวเปอรานากันจำนวนมากยังคงเคารพนับถือบรรพบุรุษที่มีรากฐานมาจากจีน ทั้งนี้รวมถึงการประกอบพิธีแต่งงานและพิธีศพก็จะยึดตามแบบประเพณีจีนด้วย นอกจากการเคารพนับถือบรรพบุรุษแบบจีนแล้ว ยังมีชาวเปอรานากันหลายครอบครัวที่นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ซึ่งเป็นผลพวงมาจากอิทธิพลของชาติตะวันตกอย่างโปรตุเกส ดัตช์ อังกฤษ รวมถึงอิทธิพลของมาเลย์ และอินโดนีเซียที่ปะปนอยู่ในวัฒนธรรมของชาวเปอรานากัน

ชาวเปอรานากันได้อพยพไปมาระหว่างมาเลเซีย อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ ส่งผลให้มีความคล้ายคลึงกันทางวัฒนธรรมอย่างสูงระหว่างชาวเปอรานากันที่อยู่ในประเทศนั้นๆ ซึ่งเหตุผลทางเศรษฐกิจ หรือเหตุผลทางการศึกษามักเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดการอพยพไปมาระหว่างชาวเปอรานากันและมาเลเซีย อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ (เพอรานากัน คำศัพท์และบรรพบุรุษ, 2022: ออนไลน์)

สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของชาวเปอรานากัน

คำจำกัดความของเปอรานากันในสิงคโปร์ได้ถูกอธิบายว่าเป็นเรื่องราวของการเผชิญหน้ากันระหว่างพ่อค้า นักเดินทาง และผู้อพยพระหว่างจักรวรรดิ ชุมชน และวัฒนธรรมเป็นเวลาหลายศตวรรษ ซึ่งชาวเปอรานากันเหล่านี้มีบทบาทสำคัญต่อสิงคโปร์และยังรวมไปถึงในระดับภูมิภาค ชาวเปอรานากันเป็นผู้บุกเบิกการข้ามพรมแดนและสร้างพันธมิตรหลากหลายฝ่าย ด้วยการแสดงความจงรักภักดีต่อทั้งฝ่ายอังกฤษและจีนตลอดจนชุมชนที่ก่อตั้งขึ้นในสิงคโปร์

ชาวเปอรานากันจำนวนมากในนิคมช่องแคบมีฐานะร่ำรวยจากการตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ เนื่องจากชาวเปอรานากันได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่จากโอกาสทางการค้าที่มีในช่วงเวลานี้ ทศวรรษที่ 1870 - 1920 จึงถือเป็น “ยุคทองของชาวเปอรานากัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาของความโดดเด่นทางการเมือง การครองตำแหน่งทางเศรษฐกิจ และวิถีชีวิตที่สง่างามทางวัตถุ” (Ronald G Knapp, 2012: 11)

ในบรรดาชาวจีนทั้งหมดนั้น ชาวเปอรานากันเป็นกลุ่มที่บุกเบิกด้านธุรกิจและการปกครอง นอกจากนั้นยังเป็นผู้นำในด้านสังคม ด้านการศึกษา ด้านสุขภาพ ด้านศาสนา และด้านวัฒนธรรม ชาวเปอรานากันได้รับบทบาทที่หลากหลายไปพร้อมๆ กัน ในยุคแรกนั้นชาวเปอรานากันจำนวนมากประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการค้าและเจ้าของร้าน ภายหลังสามารถก่อตั้งบริษัทใหญ่เป็นของตนเองได้ โดยก่อตั้งมาเพื่อจัดหางานงานชาวจีน หรือจัดหาสินค้าโภคภัณฑ์อื่นๆ นอกจากนั้นยังมีส่วนร่วมในภาคอสังหาริมทรัพย์ การขนส่ง และการธนาคาร แม้กระทั่งทำงานให้กับบริษัทการค้ารายใหญ่ของอังกฤษในฐานะคนกลาง การเป็นพ่อค้าคนกลางนั้นไม่ได้มีแค่เครือข่ายเฉพาะในสังคมเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงในระดับอาณานิคม เครือข่ายของพวกเขานั้นได้ขยายออกไปทั่วภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และขยายต่อไปอีกเรื่อยๆ เนื่องจากชาวเปอรานากันส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาภาษาอังกฤษและสามารถใช้ภาษาจีน รวมไปถึงภาษามลายูได้อย่างคล่องแคล่ว กอปรกับสถานะของชาวเปอรานากันที่มักจะมีบทบาทสำคัญไม่ว่าจะเป็นในวัดหรือในสมาคม หลายคนจึงได้รับการแต่งตั้งจากทางการอังกฤษให้เป็นผู้นำชุมชน คอยทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานระหว่างคนในท้องถิ่นกับรัฐบาลอังกฤษ บทบาทผู้นำชุมชนชาวเปอรานากันที่มีให้เห็นเป็นกรณีศึกษา เช่น เมื่อมีเหตุการณ์ที่เกิดจากความตึงเครียดระหว่างชุมชนฮกเกี้ยนและแต้จิ๋ว ที่ส่งผลให้เกิดการจลาจลที่สิงคโปร์ในปี 1854 อังกฤษได้พึ่งพาผู้นำชาวจีนเปอรานากันเพื่อยุติข้อพิพาทเหล่านี้ เพราะเหตุการณ์เหล่านี้จึงทำให้อังกฤษได้แต่งตั้งชาวจีนเข้าสู่ภาคนิคมของแควบเพื่อช่วยปกครองอาณานิคมด้วย

ตั้งแต่อังกฤษเริ่มปกครองในสิงคโปร์ อังกฤษมีความต้องการผู้นำชาวจีนในการควบคุมผู้ค้าและแรงงาน นอกจากนี้ชาวเปอรานากันจะปกป้องผลประโยชน์ทางธุรกิจของตนเองแล้ว ยังต่อสู้เพื่อสิทธิของชาวจีนทั้งหมดอีกด้วย สรุปได้ว่าชาวเปอรานากันมีบทบาทในวงกว้างทางการเมืองในการสร้างสิงคโปร์ในปัจจุบัน

ด้วยฐานะทางสังคมที่ร่ำรวย ทำให้การใช้ชีวิตของชาวเปอรานากันเป็นไปอย่างหรูหราและค่อนข้างฟุ่มเฟือย ปีเตอร์ ลี (Peter Lee) นักประวัติศาสตร์ได้กล่าวว่า “ในศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 ชาวเปอรานากันเป็นผู้ซื้อและใช้จ่ายรายใหญ่” เนื่องจากระสนิยมการแต่งกายหรือการชอบของสวยงามของชาวเปอรานากัน แองเจลิน กง (Angeline Kong) ได้กล่าวว่า “ชาวเปอรานากันชอบของสวยงาม” และยังกล่าวอีกว่า “ด้วยความคิดสร้างสรรค์ในยุคแรกๆ พวกเขาเริ่มผสมผสานหลายๆ อย่างเข้ากับภาษาวัฒนธรรม อาหาร และแฟชั่น” ซึ่งผู้ที่ชื่นชอบวัฒนธรรมเหล่านี้จะสั่งสินค้ามาจากต่างประเทศเพื่อตอบสนองต่อรสนิยมของตนเอง เช่น นำเข้าลูกปัดแก้วจากฝรั่งเศส ภาชนะเคลือบจากโปแลนด์ เสื้อลูกไม้ปักและโสร่งจากเนเธอร์แลนด์และอินโดนีเซีย เฟอร์นิเจอร์ไม้สักที่แกะสลักอย่างประณีตและเครื่องลายครามจากจีน และกระเบื้องลายดอกไม้จากอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งการใช้จ่ายดังกล่าวนี้ก็สอดคล้องกับฐานะทางสังคมของชาวเปอรานากันในยุคสมัยนั้น อัลวิน แยปป์ (Alvin Yapp) เจ้าของพิพิธภัณฑ์ The Intan ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ชาวเปอรานากันทางตะวันออกเฉียงใต้

เฉียงใต้ของสิงคโปร์กล่าวว่า “พวกเขาเป็นชาวเอเชียที่ร่ำรวยอย่างบ้าคลั่งแบบดั้งเดิม” (Alvin Yapp, 2021: ออนไลน์)

สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของชาวเปอรานากันเพิ่มขึ้นสูงสุดในช่วงทศวรรษที่ 1920 และ 1930 แต่หลังจากนั้นก็ได้ตกต่ำลงระหว่างการยึดครองของญี่ปุ่นในช่วงทศวรรษที่ 1940 เพื่อความอยู่รอด ชาวเปอรานากันหลายคนจึงตัดสินใจที่ขายเครื่องเรือน ของเก่า หรือเสื้อผ้าราคาแพงที่ตนมี เพราะหลังจากที่เกิดสงครามนั้นประเทศเข้าสู่ภาวะชะงักงัน โดยเฉพาะหลังจากที่อังกฤษจากไป วิถีชีวิตของชาวเปอรานากันก็เปลี่ยนไป ชาวเปอรานากันบางส่วนจำเป็นต้องละทิ้งสถานะทางสังคมไว้เบื้องหลัง เนื่องจากสภาพสังคมไม่ได้เป็นเช่นแต่ก่อน

สิงคโปร์กับวัฒนธรรมเปอรานากันผ่านสื่อ

สิงคโปร์เป็นแหล่งธรรมชาติสำหรับการบริโภคทุกประเภทสำหรับวัฒนธรรมป๊อปเอเชียตะวันออกคือ จีน มาเลย์ อินเดีย เปอรานากัน และอีกมากมายตามภูมิศาสตร์ซึ่งตั้งอยู่ที่จุดตัดของกระแสข้ามวัฒนธรรมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออก หมายความว่าตารางรายการโทรทัศน์ของสิงคโปร์ควรสะท้อนถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมพื้นเมืองและวัฒนธรรมต่างประเทศ รวมทั้งวัฒนธรรมและมรดกของชาวเปอรานากันอันเป็นเอกลักษณ์ ซึ่งได้เกิดขึ้นผ่านนโยบายด้านวัฒนธรรมในการให้บริการช่องโทรทัศน์ในภาษาทางการ 4 ภาษาหลักที่ระบุโดยรัฐ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรากเหง้าวัฒนธรรมสิงคโปร์ ได้แก่ อังกฤษ จีน มาเลย์ และทมิฬ อย่างไรก็ตามรายการเปอรานากันนั้นหาได้ยากในช่องโทรทัศน์ท้องถิ่น แต่กระนั้นก็ยังสามารถพบได้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นรายการเกี่ยวกับอาหารในช่องภาษาอังกฤษ เนื่องด้วยภาษาที่ชาวเปอรานากันใช้มีการผสมผสานกันระหว่างภาษามาเลย์และฮกเกี้ยน ซึ่งเป็นอุปสรรคในการผลิตสื่อบันเทิงเกี่ยวกับเปอรานากัน (Yip, 2017: ออนไลน์)

ละครโทรทัศน์ The Little Nyonya กับภาพสะท้อนวัฒนธรรมเปอรานากันในสิงคโปร์และมาเลเซีย

รูปที่ 7 ใบปิด The Little Nyonya 2008

ที่มา: <https://www.themoviedb.org/tv/8416-the-little-nyonya>

The Little Nyonya (จีน: 小娘惹) เป็นละครที่สอดแทรกวัฒนธรรมเปอรานากัน ซึ่งโครงเรื่องทั้งหมดจะเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตประวัติของครอบครัวชาวเปอรานากันที่อาศัยอยู่ในมะละกา โดยบอกเล่าชะตากรรมของครอบครัวควบคู่ไปกับจิตใจที่อนุรักษ์นิยมอย่างเข้มงวดของชาวเปอรานากันในขณะนั้น ช่วงเวลาในละครจะอยู่ในช่วงทศวรรษที่ 1930 และกินเวลานานเป็นเวลากว่า 70 ปีและหลายชั่วอายุคนในสามตระกูล ละครเรื่องนี้ได้รับการสนับสนุนบางส่วนโดยหน่วยงานพัฒนาสื่อแห่งสิงคโปร์ ออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2008 และตอนสุดท้ายในวันที่ 5 มกราคม 2009 The Little Nyonya เป็นที่รู้จักในชื่อละครยอดเยี่ยมในปี 2010 Star Awards

The Little Nyonya เป็นละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศทาง MediaCorp TV Channel 8 ของสิงคโปร์ ในปี 2008 ผลิตโดยบริษัท MediaCorp กำกับโดย จาง หลงหมิน (Chong Liung Man) เจิ้ง ปู้จู้ (Tay Peck Choo) เชีย หมิ่นหยาง (Chia Mien Yang) และ ลู๋ เหียนจิน (Loo Yin Kam) บทโทรทัศน์โดย หง หรงตี้ (Ang Eng Tee)

รูปที่ 8 หง หรงตี้ ผู้เขียนบทโทรทัศน์ The Little Nyonya

ที่มา: <https://medium.com/sgmci/meet-the-storyteller-334dcef5dfd7>

หง หรงตี้ เป็นผู้เขียนบทของช่อง MediaCorp ที่ได้รับเสียงชื่นชมมากมาย เนื่องจากเขาได้ทำการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับละครภาษาจีนที่มุ่งเน้นไปที่วัฒนธรรมเปอรานากัน เขาได้ให้สัมภาษณ์ทางหนังสือพิมพ์ The Straits Times ถึงการเขียนบทโทรทัศน์ให้ The Little Nyonya โดยเขาเล่าว่าก่อนหน้านั้นผู้บริหารบางคนได้ตรวจสอบบทและกังวลว่าละครโทรทัศน์เกี่ยวกับเปอรานากันจะไม่เหมาะกับผู้ชมที่พูดภาษาจีนเป็นส่วนใหญ่ เขาได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “มีคำถามมากมายว่ารายการแบบนี้จะเหมาะกับคนดูช่อง 8 ไหม เพราะเราไม่เคยสัมผัสวัฒนธรรมเปอรานากันในละครจีนมาก่อน” และ “ถ้ามีใครมาบอกว่ารายการแบบนี้ น่าจะเขียนให้ช่อง 5 แทน ผมก็ยังจะยืนยันว่า วัฒนธรรมเปอรานากันมีความเป็นเอกลักษณ์ของสิงคโปร์และเป็นสิ่งที่คนสิงคโปร์ทุกคนรู้ดี ทำไมมันถึงใช้กับผู้ชมช่อง 8 ไม่ได้ล่ะ” ในปี 2019 เขาได้ให้สัมภาษณ์กับ MCI Singapore เมื่อคราวที่เขาทำหน้าที่เขียนบทละครโทรทัศน์อย่าง The Little Nyonya ถึงการพัฒนาบทสำหรับละครโทรทัศน์ ซึ่ง หง หรงตี้ ได้ให้สัมภาษณ์ว่า “อันดับแรก ผมดูที่หัวข้อหรือใจความ ยกตัวอย่าง The Little Nyonya ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมเปอรานากันตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1930 ซึ่งกินเวลา 70 ปีและหลายชั่วอายุคนในสามตระกูล ผมค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยผ่านการอ่าน พูดคุยกับผู้คน และเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ เนื่องจากการรักษาเรื่องราวและตัวละครให้เข้ากับยุคสมัยนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ในที่สุดโครงเรื่องก็เปลี่ยนร่างต่อไปเป็นขั้นตอนสำคัญของการสร้างตัวละคร ละครโทรทัศน์สามารถมีได้ 30 ถึง 80 ตอน และหากตัวละครไม่ดึงดูดใจเพียงพอ เรื่องราวทั้งหมดจะพังทลายลง” นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ หง หรงตี้ประสบความสำเร็จความในการเขียนบทละครโทรทัศน์อย่าง The Little Nyonya ทำให้ละครเรื่องดังกล่าวกลายมาเป็นหนึ่งในละครที่มีคะแนนความนิยมจากผู้ชมสูงสุดของ MediaCorp ตลอดกาล (Yip,

2017) ส่งผลให้หนังเรื่องนี้ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิง Best Writing for a Television Series ในงาน Shanghai International TV Festival 2010 อีกด้วย

การผลิตละครโทรทัศน์

สำหรับการสร้าง The Little Nyonya นั้นได้ใช้เวลา 1 ปีในการค้นคว้าหาข้อมูล และใช้เวลา 4 เดือนในการถ่ายทำ ทีมงานมากกว่า 150 คนมีส่วนร่วมในการผลิตละครชุดเรื่องนี้ และนักแสดงจำเป็นต้องเดินทางจากสิงคโปร์ไปยังปีนัง มะละกา และอิโปห์ในประเทศมาเลเซียบ่อยครั้งในระหว่างการถ่ายทำ The Little Nyonya มีชื่อเสียงในด้านการมีงบประมาณการผลิตสูงที่สุดในประวัติศาสตร์ของ MediaCorp เนื่องจากมีเครื่องแต่งกายย้อนยุคที่วิจิตรบรรจง รองเท้าลูกปัดคู่หนึ่งมีราคา 1,200 ดอลลาร์สิงคโปร์ ในขณะที่โต๊ะรับประทานอาหารที่ซื้อมาในราคา 15,000 ดอลลาร์

การวางตัวนักแสดง

The Little Nyonya 2008 นำแสดงโดย เจเน็ตต์ ออว์ (Jeanette Aw), ฉี หู่หู่ (Qi Yuwu), ปีแอร์ ปิง (Pierre Png), โจแอนน์ เปห์ (Joanne Peh), อีลิน ค็อก (Eelyn Kok), แอนดี้ เฉิน (Andie Chen), เอ็นจี ฮุย (Ng Hui) และ เซียง หยุน (Xiang Yun)

รูปที่ 9 นักแสดงจาก The Little Nyonya 2008

ที่มา: <https://www.yan.sg/whrkwhp/>

ก่อนที่จะเป็นนักแสดงชุดที่แสดงในละครเรื่องนี้ เคยวางตัวนักแสดงบางคนมาก่อน เช่น บทซิว เฟิง (Xiu feng) ในขั้นต้นได้เสนอให้กับเมย์ พัว (May Phua) แต่ถูกปฏิเสธไป เนื่องจากขณะนั้นเมย์ พัวกำลัง

ตั้งครรรักษ์ หรือบทเหียนหลาน (Tian Lan) ซึ่งเป็นแม่ของจวีเซียง (Juxiang) และยายของเยว่เหนียง (Yueniang) ในขั้นต้นนั้นมีข่าวลือว่าหวง ปี้เหริน (Huang Biren) จะมารับบทดังกล่าว แต่แล้วหวง ปี้เหรินก็ตัดสินใจที่จะไม่ต่อสัญญากับ MediaCorp ซึ่งเป็นกลุ่มบริษัทสื่อมวลชนของสิงคโปร์ ส่งผลให้ในท้ายที่สุดแล้วบทเหียนหลานได้ตกเป็นของเซียง หยุนแทน บทโรเบิร์ต จาง (Robert Zhang) เคียววางแอนดรูว์ โซว (Andrew Seow) เป็นตัวเลือกแรกที่จะมารับบทดังกล่าว แต่เขาก็ปฏิเสธไป เนื่องจากมีข้อขัดแย้งเรื่องตารางงาน ทำให้ได้เซิน ชง (Zhen Zhang) มารับบทดังกล่าวแทน นอกจากนี้ยังมีนักแสดงอย่างแอนดรูว์ โซวที่สนใจรับบทบาทในละครเรื่องนี้ด้วย แม้ว่าจะไม่มีบทบาทที่เหมาะสมสำหรับเธอก็ตาม

ถึงแม้ว่านักแสดงในเรื่องนี้ทั้งหมดจะชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีน ไม่มีใครเป็นชาวเปอรานากันโดยกำเนิด แต่พวกเขาก็สามารถถ่ายทอดบทบาทของชาวเปอรานากันออกมาได้อย่างละเอียดละไมและตรงตามวัฒนธรรม

จำนวนตอน

ละครโทรทัศน์เรื่องนี้แต่เดิมจะมีเพียงแค่ 30 ตอน แต่การถ่ายทำนั้นก็ได้เกินออกไปจากจำนวนตอนที่วางไว้ในตอนแรก จนทำให้ต้องขยายเป็น 34 ตอนแทน อาจเป็นผลให้ออกอากาศ 2 ตอนในวันจันทร์ ตั้งแต่ วันที่ 15 ธันวาคม 2008 จนถึงตอนจบของละคร

การตอบรับของผู้ชม

ในช่วงเริ่มต้นของการออกอากาศของ The Little Nyonya ได้รับการประมาณจำนวนผู้ชมที่สูงมาก โดยมีผู้ชมเฉลี่ย 993,000 คนต่อตอนและมีผู้ชมสูงสุดที่ 1.67 ล้านคนในตอนสุดท้าย นอกจากนี้ละครเรื่องนี้ยังมีการประมาณจำนวนผู้ชมที่สูงสุดของสิงคโปร์ในรอบ 14 ปีอีกด้วย ผู้ชมสำหรับ The Little Nyonya เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดการออกอากาศ ตอนแรกมีผู้ชมประมาณ 1,098 ล้านคน ซึ่งเท่ากับ 20.3% ของประชากรในประเทศ ในตอนที่ 11 การประมาณจำนวนผู้ชมเพิ่มขึ้นเป็น 23.6% ตอนที่ 15 และ 16 ทั้งสองออกอากาศย้อนหลัง มีผู้ชม 24.1% ของประชากรในประเทศ การประมาณการจำนวนผู้ชมเพิ่มขึ้น 2.2% ในสัปดาห์ต่อมา และเพิ่มขึ้นเป็น 27.8% ในตอนที่ 27 และ 28 ผู้ชมสูงสุดที่ 33.8% ในสองตอนสุดท้ายและการออกอากาศแบบย้อนหลัง

กระแสวิพากษ์วิจารณ์

สำหรับคำวิพากษ์วิจารณ์นั้น The Little Nyonya ได้รับการยกย่องจากนักวิจารณ์ว่าเป็นละครโทรทัศน์ที่ให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับวัฒนธรรมเปอรานากันที่ไม่เหมือนใคร แต่กระนั้นก็ยังได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากสื่อท้องถิ่นในเรื่องของการแสดงภาพและการประชาสัมพันธ์ ประเด็นที่ถูกหยิบยกมาวิพากษ์วิจารณ์คือประเด็นของการคัดเลือกนักแสดงที่มารับบทเป็นเด็กสาววัยรุ่น ซึ่งได้พาน หลิงหลิง (Pan Lingling) และ ซินเจีย โคห์ (Cynthia Koh) มารับบทดังกล่าวแม้ว่าจะมีอายุ 30 ปีแล้ว ซึ่งทำให้ไม่เหมาะสมกับบทบาทเท่าที่ควรนัก ผู้ชมหลายคนมองว่า The Little Nyonya เป็นละครโทรทัศน์ที่ใช้เป็นสื่อกลางในการส่งเสริม

ออร์ไปสู่วางวัล Star Awards และยิ่งเชื่ออีกว่าผู้อำนวยการสร้างตั้งใจเขียนในช่วงแรกของออร์ ให้เป็นคนใบ้ เพื่อพยายามปกปิดการพูดภาษาจีนกลางที่ไม่สมบูรณ์ของเธอ กระนั้นผู้อำนวยการสร้างก็ยังคงยกย่องผลงานการแสดงของออร์ โดยกล่าวว่าเธอทำการแสดงได้อย่างมีอาชีพ มากกว่านั้นการแสดงในบทบาทของจวีเซียง และเยว่เหนียงของออร์นั้นก็ได้รับการยกย่องจากผู้ชมด้วย

นอกจากนี้ผู้ชมที่เป็นชาวเปอรานากันหลายคนก็วิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง เช่น การใช้ภาษาจีนกลางแทนที่จะเป็นภาษาท้องถิ่นบาบา และการแสดงภาพแบบสุดโต่งของหญิงฉุนฉุนในสิงคโปร์ รวมถึงความแปลกใหม่และความสวยงามของงานปัก อาหาร และเสื้อผ้าของฉุนฉุนในละครเรื่องนี้ก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ไปในทางที่เน้นย้ำแง่มุมที่เป็นรูปเป็นร่างของวัฒนธรรมเปอรานากัน

การประชาสัมพันธ์สำหรับ The Little Nyonya เริ่มขึ้นเมื่อสองเดือนก่อนการออกอากาศรอบปฐมทัศน์ ตามที่กล่าวไปแล้วข้างต้นตรงส่วนนี้ก็เป็นส่วนที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากสาธารณชน นอกจากนี้ภายใน MediaCorp เองก็มีข้อกังวลบางประการเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ที่มากเกินไป เพราะนักแสดงจากละครเรื่อง Love Blossoms ที่ดำเนินมาอย่างยาวนานได้แสดงความไม่พอใจเป็นการส่วนตัว เนื่องจากการแสดงที่เคยได้รับการสนับสนุนด้านโฆษณาจำนวนมหาศาลจาก MediaCorp นั้นกำลังถูกละเลย เพราะ MediaCorp นั้นหันไปให้ความสำคัญกับ The Little Nyonya มากกว่า

นอกจากการวิพากษ์วิจารณ์องค์ประกอบของละครแล้ว ผู้ชมยังวิพากษ์วิจารณ์ตอนจบของละครด้วย เนื่องจากเยว่เหนียงและเฉินซี (Chen Xi) ซึ่งทั้งคู่เป็นตัวเอกของละครเรื่องนี้ไม่ได้สมหวังในความรัก และไม่ได้อยู่ด้วยกัน การวิพากษ์วิจารณ์เป็นไปในแง่ที่ว่า ตอนจบของเรื่องนั้นมันเศร้าและกะทันหันเกินไป แม้แรกเริ่มเดิมทีนั้นผู้เขียนบทของละครเรื่องนี้อย่างหง หงตี้ มีความตั้งใจที่จะให้เยว่เหนียงและเฉินซีที่กลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้งและใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตลอดไปก็ตาม ซึ่งหง หงตี้ได้เผยว่า หากรู้ว่าผู้ชมจะมีปฏิกิริยาเช่นนี้ เขาก็จะให้เยว่เหนียงและเฉินซีกลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้ง นั่นจึงเป็นเหตุผลของการสร้าง The Little Nyonya: The Final Chapter ซึ่งเป็นตอนพิเศษขึ้นมา แม้ว่าจะมีข่าวลือว่าตอนจบจะทำให้เยว่เหนียงและเฉินซีกลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้ง และทำให้พวกเขาใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตลอดไป แต่ในความเป็นจริงนั้นตอนจบใหม่เพียงแค่นี้เหตุผลว่าเพราะเหตุใดเยว่เหนียงและเฉินซีจึงไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ และท้ายที่สุดแล้วเยว่เหนียงและเฉินซีก็ไม่ได้อยู่ร่วมกันเช่นเดียวกับตอนจบแบบเดิม สิ่งนี้ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักจากผู้ชม ซึ่งได้แสดงความไม่พอใจผ่านทางหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น MediaCorp ก็ได้ออกมาตอบโต้เกี่ยวกับเรื่องนี้และได้กล่าวว่านี่ไม่ใช่ "ตอนจบแบบทางเลือก" ตามที่บางคนกล่าว แต่เป็นการนำเสนอตอนพิเศษเพื่อแสดงความขอบคุณต่อผู้ที่ชื่นชอบละครเรื่องนี้ของสถานี

ข้อผิดพลาดบางประการที่พบใน The Little Nyonya

เนื่องจากการใช้ใบอนุญาตประกอบละครนั้น ละครเรื่องนี้อาจมีบางส่วนที่ไม่ถูกต้องตามประวัติศาสตร์จำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน 2-3 ตอนแรกที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของจิวเซียงและวัยเด็กของเยว่เหนียง ตัวอย่างที่น่าสังเกต ได้แก่ การปะทุของสงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่สองในปี 1932 ซึ่งในความเป็นจริงแล้วควรจะเป็นปี 1937 และการโจมตีทางอากาศครั้งแรกในสิงคโปร์ในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 ที่เกิดขึ้นในเวลากลางวัน ซึ่งในความเป็นจริงนั้นการโจมตีเกิดขึ้นในเวลากลางคืน

รางวัลที่ได้รับ

ในงานนับถอยหลังของช่อง 8 บทบาทของยามาโมโตะ โยสุเกะ (Yamamoto Yousuke) ที่แสดงโดย ได๋ เซียงอิว (Dai Xiangyu) ได้รับการจัดอันดับให้เป็น 1 ใน 8 ตัวละครชายที่ชื่นชอบมากที่สุดแห่งปี เช่นเดียวกับเจเน็ตต์ อิว ในบทบาทของหวง จิวเซียง และ ยามาโมโตะ เยว่เหนียง ก็ได้รับการยอมรับเช่นเดียวกัน โดยติดอยู่ในรายชื่อตัวละครหญิงที่ชื่นชอบมากที่สุด 8 อันดับแรก ละครเรื่องนี้ถูกมองว่าเป็นคู่แข่งที่แข็งแกร่งมากในงาน Star Awards 2009 ซึ่งจัดขึ้นในเดือนเมษายน 2003 ละครเรื่องนี้ได้ทำลายสถิติการเสนอชื่อเข้าชิง 9 รางวัลเป็นเวลา 5 ปีของละครที่ออกอากาศในปี 2003 อย่าง Holland V โดยได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงถึง 16 รางวัลในสาขาการแสดง และคว้ารางวัลมาได้เกือบทุกรางวัลในหมวดหมู่ทางเทคนิคในงาน Star Awards 2009 นอกจากนี้ยังได้รับการจัดอันดับให้เป็นละครที่มีคนดูมากที่สุดแห่งปี ยังรวมไปถึงในงาน Star Awards 2010 The Little Nyonya's Big Reunion ซึ่งเป็นรายการวาไรตี้พิเศษแยกออกมาที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลวาไรตี้พิเศษยอดเยี่ยม แต่พ่ายให้กับ The Chinese Challenge Finals ต่อเนื่องมาถึงงาน Star Awards 2011 ละครเรื่องนี้ได้ออกอากาศอีกครั้งตั้งแต่วันที่ 27 เมษายน 2010 ถึง 11 มิถุนายน 2010 ในเวลา 17.30 น. ซึ่งโฆษณาส่งเสริมการขายสำหรับการนำกลับมาออกอากาศอีกครั้งก็ได้รับรางวัลโฆษณาส่งเสริมการขายที่ดีที่สุดด้วย

The Little Nyonya กับการส่งผ่านวัฒนธรรมเปอรากันไปยังต่างประเทศ

นอกจากออกอากาศในประเทศต้นกำเนิดแล้ว ยังมีการเปิดตัวระหว่างประเทศอีกด้วย ละครเรื่องนี้ ออกอากาศในต่างประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในภูมิภาคเอเชีย เช่น ประเทศอินโดนีเซีย ออกอากาศทางช่อง B Channel เริ่มในเดือนกรกฎาคม 2011 ละครเรื่องนี้ยังมีกำหนดออกอากาศในมาเลเซียช่วงกลางเดือนมกราคมด้วย แต่ต่อมาถูกเลื่อนไปเป็นเดือนกุมภาพันธ์ นอกจากนี้ยังออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศกัมพูชา เวียดนาม จีนแผ่นดินใหญ่ ประเทศไทย และยังออกอากาศทางช่อง Tai Seng Entertainment Channel ซึ่งเป็นช่องรายการบันเทิงทางชาติพันธุ์ของจีนทาง DirecTV โดยออกอากาศพร้อมเสียงพากย์กวางตุ้ง นอกจากนี้มีหลายประเทศซื้อลิขสิทธิ์ไปออกอากาศในประเทศของตนแล้ว ละครยังได้รับการประชาสัมพันธ์ที่ MIPTV

Television Trade Show ในเมืองคานส์ ประเทศฝรั่งเศส เมื่อเดือนมีนาคม ปี 2009 ฉี หยู่หู่ และ เจเน็ตต์ ออร์ ก็ได้เดินทางไปยังเมืองคานส์ เพื่อประชาสัมพันธ์ละครที่สถานี MIPTV

ละครเรื่อง The Little Nyonya ปี 2008 ได้แสดงให้เห็นถึงปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมของ วัฒนธรรมเปอรานากันอย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งวัฒนธรรมดังกล่าวมีลักษณะเฉพาะของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไม่เพียงแต่สร้างปรากฏการณ์ผู้ชมที่น่าประทับใจเป็นอย่างมากในประวัติศาสตร์ละครโทรทัศน์ของสิงคโปร์เท่านั้น แต่ยังทำให้เกิดกระแสวัฒนธรรมเปอรานากันในภูมิภาคเอเชียทั้งหมด การเปิดตัวของละครทำให้การเข้าชม เว็บไซต์ของสมาคมเปอรานากันมากขึ้นเป็นสามเท่า ในขณะที่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับเปอรานากันเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด พิพิธภัณฑสถานระกูลชาน ในมะละกาที่เคยถูกใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำหลักแห่งหนึ่ง รวมถึงพิพิธภัณฑสถานเปอรานากันของสิงคโปร์ก็มีชาวสิงคโปร์เข้ามาเยี่ยมชมเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก (Issue 1, 2009: 26) เมื่อ The Little Nyonya ประสบความสำเร็จอย่างมากในสิงคโปร์ ทั้งชาวเปอรานากันเองและผู้ที่ไม่ใช่ชาวเปอรานากันกลับมาทบทวนความหมายของการเป็นชาวเปอรานากัน ดังนั้นละครเรื่องนี้จึงกลายเป็น "พื้นที่ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น" ที่ใช้ร่วมกัน ซึ่งนั่นทำให้เกิดคำถาม รวมถึงเกิดการอภิปรายเกี่ยวกับความคาดหวังทางวัฒนธรรมและเพศของชาวเปอรานากันตามที่ปรากฏในละคร ผู้ชมจำนวนมากประทับใจกับวิธีที่ตัวละครเอกหญิงท้าทายความคาดหวังทางเพศในยุคของพวกเขาด้วยการใช้ชีวิตของพวกเขา ผู้ที่ไม่ใช่ชาวเปอรานากันยังสนใจละครเรื่องนี้ เนื่องจากสามารถเรียนรู้แง่มุมของวัฒนธรรมเปอรานากันในแบบที่พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อน เช่น การบูชาบรรพบุรุษ ด้วยวิธีนี้ ละครที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐจึงมีบทบาทสำคัญในการตีความใหม่ของชุมชนประวัติศาสตร์

เรื่องย่อ The Little Nyonya

จวีเซียง เกิดในครอบครัวชาวจีนเปอรานากันขนาดใหญ่ เธอเป็นบุตรสาวของอนุภรรยาที่มีฐานะต่ำต้อย ทว่าเธอมีทั้งความงามและอ่อนโยน นอกจากนี้เธอยังได้รับถ่ายทอดฝีมือในการทำอาหารและเย็บผ้ามาจากมารดาของเธอด้วย แต่เนื่องจากเธอเกิดมาทั้งหูหนวก และสมองทึบทำให้เธอได้รับการดูแลจากคนรอบตัว แต่ด้วยความงามของจวีเซียงที่ไปถูกตาต้องใจเศรษฐีชาวเปอรานากันผู้หนึ่งนาม ชาร์ลี จาง ทำให้เธอถูกพาตัวไปแต่งงานกับชาร์ลี จางในฐานะอนุภรรยา แต่จวีเซียงขัดขืนการเข้าพิธีและหนีไป เธอได้ช่างภาพหนุ่มชาวญี่ปุ่นนาม ยามาโมโตะ โยสุเกะ ช่วยเหลือไว้และในที่สุดเธอก็ได้ตัดสินใจแต่งงานกับเขา ต่อมาจวีเซียงได้ให้กำเนิดบุตรสาวนามว่า เยว่เหนียง แต่ในช่วงเวลาที่สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังคุกรุ่น ทำให้ชีวิตของเธอได้รับความลำบากและทรมานอย่างมาก จนในที่สุดสองสามีภรรยาต้องเสียชีวิตลงและทิ้งเยว่เหนียง ลูกสาววัย 10 ขวบไว้เพียงลำพัง

เยว่เหนียงกลับมาอาศัยอยู่ที่บ้านของตาที่ฐานะทางครอบครัวเริ่มตกต่ำลง เธอได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการทำอาหาร งานเย็บปักถักร้อยตามประเพณีของหญิงชาวเปอรานากัน เธอเติบโตและงดงามเฉกเช่นจวีเซียง ผู้เป็นมารดา หลังจากที่เกิดสงครามสงบลง ตาของเธอที่อพยพหนีไปอยู่อังกฤษ ได้กลับมาพร้อมกับ

ครอบครัวของเขา เยว่เหนียงเริ่มได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจเช่นเดียวกับที่มารดาของเธอเคยได้รับ เนื่องจากคนในครอบครัวได้ปฏิบัติกับเธอราวกับว่าเป็นคนใช้ เธอได้รับการดูถูกทุกขุติและทรมาณ แต่เพื่อปกป้องยายของเธอ จึงต้องเก็บความทรมาณไว้เพียงลำพัง ความงดงามของเธอเป็นต้นเหตุให้ลูกพี่ลูกน้องของเธออย่าง เจินจู่ อัจฉา ริษยา สำหรับเรื่องหัวใจของเธอนั้น เธอได้มอบให้กับคนขับรถผู้ยากจนผู้มีนามว่า หินวใจ ไปจนหมดสิ้น แท้จริงแล้ว หินวใจ หรือชื่อที่แท้จริงคือ ฉินซี มาจากครอบครัวชาวเปอรานากันที่มีฐานะมั่งคั่ง แต่เขาแอบซ่อนสถานภาพของตัวเองเอาไว้ เพื่อให้ได้สานสัมพันธ์กับเยว่เหนียง เขารู้สึกประทับใจในความบริสุทธิ์ ความเมตตา และจิตใจที่เข้มแข็งของเธอ เขาตกหลุมรักเธอเข้าอย่างถึงที่สุด อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ของทั้งคู่กลับเต็มไปด้วยอุปสรรค ฉินซีถูกบังคับให้แต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องของเยว่เหนียง ขณะที่ตัวเธอต้องเข้าพิธีแต่งงานกับหัวหน้ามาเฟียอย่างหลิวอีเตา แต่กระนั้นเยว่เหนียงก็ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาและไม่ยอมให้ชีวิตของเธอถูกทำร้าย เธอต่อสู้จนถึงที่สุดและสิ่งนี้ทำให้หัวหน้ามาเฟียอย่างหลิวอีเตาเกิดความประทับใจ และสาบานเป็นพี่น้องกับเธอ

เยว่เหนียงตัดสินใจกำหนดเส้นทางเดินชีวิตของเธอเอง เธอเริ่มเรียนรู้ที่จะทำการค้าขาย แม้ว่าเธอจะถูกตีกรอบ ขับไล่ และ เผชิญกับปัญหานับไม่ถ้วนแต่เธอก็ไม่ยอมแพ้ ในที่สุดเธอตัดสินใจที่จะกอบกู้ธุรกิจของครอบครัวที่ตกต่ำลง แต่ชีวิตรักของเธอก็ยังคงว่างเปล่า และยังไม่มียี่แหวว่าเธอจะตกหลุมรักใคร่อย่างสุดหัวใจ

ศึกษาประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมและการสร้างอัตลักษณ์จากฉากใน The Little Nyonya

จากเรื่องย่อข้างต้น The Little Nyonya เป็นละครที่แม้จะเป็นเรื่องราวความรัก ความริษยาของตัวละครตามแบบฉบับของละครทั่วไป แต่ในขณะที่เนื้อเรื่องดำเนินไป ผู้ชมสามารถเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของชาวเปอรานากันในช่วงเวลาที่ชาวเปอรานากันยังดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมอย่างชัดเจนได้ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้สถานะทางสังคมของชาวเปอรานากันในช่วงเวลานั้น นอกจากนี้ละครยังใช้ฉากหลังของเวลาเป็นช่วงเวลาที่เกิดขึ้นจริงในหน้าประวัติศาสตร์ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงสามารถหยิบยกบางฉากที่ปรากฏอยู่ในละครมาศึกษาได้ โดยแบ่งฉากออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ๆ ได้ดังนี้

1. ฉากที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังของชาวเปอรานากัน

1.1 ฉากที่ย่าหวดพูดคุยกับเฉินซีเรื่องบรรพบุรุษของเปอรานากัน (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 23)

หลังจากที่เฉินซีรู้ว่าตนนั้นต้องแต่งงานกับอวีจู้ ไม่ใช่เยว่เหนียง ผู้ที่เฉินซีรัก จึงเข้าไปพูดคุยกับย่าหวดของเขาวางใจว่าอวีจู้จะเป็นผู้หญิงที่วิเศษ แต่เขานั้นไม่ได้รักอวีจู้ ย่าหวดบอกกับเขาว่าคนเราแต่งงานไม่ใช่แค่เพราะความรัก สิ่งสำคัญคือแต่งงานเพื่อสืบทอดตระกูล ย่าหวดของเขได้กล่าวต่ออีกว่า บรรพบุรุษรุ่นแรกของเราเดินทางมาจากจีน แต่งงาน มีครอบครัว และวางรากเหง้าไว้ที่นี่ โดยที่ไม่เคยมองย้อนกลับไป เพราะตั้งใจจะให้ลูกหลานลงหลักปักฐานที่นี่

รูปที่ 10-13 ฉากที่ย่าหวดพูดคุยกับเดินซีเรื่องบรรพบุรุษของชาวเปอรานากัน

ที่มา: viu

ฉากดังกล่าวนี้ได้สอดแทรกประวัติศาสตร์ของชาวเปอรานากันเอาไว้ โดยให้รายละเอียดว่าบรรพบุรุษของชาวเปอรานากันมาจากจีน แต่มาแต่งงาน สร้างครอบครัว และวางรากเหง้าไว้ที่คาบสมุทรมลายู จากฉากนี้ทำให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของชาวเปอรานากันคร่าวๆ ซึ่งต้นกำเนิดของชาวเปอรานากันโดยละเอียดนั้นเริ่มตั้งแต่ช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 15 เจิ้งเหอ ผู้บัญชาการทหารเรือจีนในยุคราชวงศ์หมิงได้รับคำสั่งจากกษัตริย์จีนให้ออกเดินทางมายังคาบสมุทรมลายู-อินโดนีเซีย พร้อมทั้งนำเครื่องราชบรรณาการมามอบให้กับสุลต่านเมืองมะละกา ซึ่งในขณะนั้นเป็นรัชสมัยของพระเจ้าปรเมศวร หรือ Sultan Iskandar Shah ซึ่งเป็นผู้ค้นพบเมืองมะละกา ความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับมะละกาจึงถือกำเนิดขึ้น ด้วยเหตุการณ์นี้ถือเป็นการเปิดเส้นทางการเดินเรือสู่คาบสมุทรมลายูเป็นครั้งแรก ต่อมาในปี ค.ศ.1459 กษัตริย์จีนได้ให้เจ้าหญิงฮัง ลี โป (Hang Li Po) เดินทางมายังเมืองมะละกา เพื่อแต่งงานกับสุลต่าน มันสุร์ชาห์ (Mansur Shah) หลังจากนั้นชาวจีนก็อพยพย้ายถิ่นฐานมาตั้งรกราก ณ บริเวณคาบสมุทรมลายูมากขึ้น โดยชาวจีนที่อพยพมายังคาบสมุทรมลายูส่วนใหญ่จะเป็นชาวจีนฮกเกี้ยนหรือชาวจีนจากมณฑลฝูเจี้ยน ซึ่งเหตุผลที่ชาวจีนจำนวนมากเลือกที่จะอพยพจากบ้านเกิดเมืองนอนมาเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกที่หนึ่งนั้น เป็นเพราะความยากลำบากทางเศรษฐกิจในจีนแผ่นดินใหญ่ คลื่นผู้อพยพจากจีนจึงเข้ามาตั้งรกรากในมาเลเซีย อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ โดยเฉพาะเมืองมะละกาตั้งแต่อดีต จนเกิดความเจริญทางการค้าอย่างมั่งคั่งและมีการหลั่งไหลจากจีนแผ่นดินใหญ่มาสู่แผ่นดินใหม่ ชาวจีนบางส่วนนั้นได้ปักหลักตั้งถิ่นฐาน ณ ที่บริเวณแห่งนี้ ตั้งรกรากบริเวณท่าเรือของมะละกา สิงคโปร์ และปีนัง นำไปสู่การแต่งงานข้ามเชื้อชาติจนถือกำเนิดลูกหลานเลือดผสมระหว่างจีนกับมลายู และนั่นก็คือจุดเริ่มต้นของชาวจีนเปอรานากัน แม้คำว่า เปอรานากัน โดยทั่วไปแล้วจะหมายถึงผู้ที่มีเชื้อสายจีนผสมมาเลย์หรือชาวอินโดนีเซีย แต่ในช่วงเวลาเดียวกันยังมีชาวอินเดียเปอรานากัน (Peranakan Indians) จำนวนไม่มากที่รู้จักกันในชื่อเซตตี มะละกา เป็นกลุ่มคนที่กำเนิดจากพ่อค้าชาวทมิฬที่แต่งงานกับผู้หญิงในท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีกลุ่มชาวอาหรับเปอรานากัน (Peranakan Arabs) กลุ่มชาวดัตช์เปอรานากัน (Peranakan Dutch) ด้วย แต่ไม่เป็นที่รู้จักมากเท่าที่ควร เนื่องจากกลุ่มชาวจีนเปอรานากันเป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่และมีบทบาทสำคัญในสังคมทำให้คำว่า “เปอรานากัน” ถูกใช้อ้างถึงเฉพาะกลุ่มชาวจีนเปอรานากันเท่านั้น (ศุภชัย มานุษยวิทยาสิริธร, 2022: ออนไลน์)

นอกจากศึกษาต้นกำเนิดของชาวเปอรานากันได้จากฉากดังกล่าวนี้แล้ว ยังสามารถศึกษาให้แคบลงด้วยการศึกษารากศัพท์ของคำว่า เปอรานากัน (Peranakan) ได้อีกด้วย เนื่องจากคำว่า เปอรานากัน เองเป็นคำหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงต้นกำเนิดได้เช่นกัน โดยคำว่า ‘เปอรานากัน’ มาจากรากศัพท์ภาษามลายูว่า anak

ที่แปลว่า ลูก เมื่อนำมารวมกับคำว่า per-... an เป็น peranakan หมายถึง ครรรภ์, ถือกำเนิดที่นี้ คำนี้ใช้เป็นสิ่งบ่งบอกชาติพันธุ์เพื่ออ้างถึงลูกหลานของผู้อพยพที่แต่งงานกับคนในท้องถิ่น ลูกหลานเหล่านี้ได้รับการปลูกฝังด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นและยังสามารถพูดภาษาของคนในท้องถิ่นได้ด้วย นอกจากนี้คำว่า เปอรานากัน ยังสามารถใช้คำว่า Straits Chinese หรือ straits-birth Chinese แทนได้ เพื่ออธิบายถึงชุมชนชาวจีนที่เกิดในช่องแคบ โดยเฉพาะช่องแคบในช่วงเวลาที่ตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ คำนี้ใช้เพื่อบอกเป็นนัยถึงการตั้งถิ่นฐานถาวรและอัตลักษณ์ของตนเองที่ทำให้สามารถแยกแยะชนชั้นทางสังคมของชาวจีนอพยพและชาวเปอรานากันก่อนที่มลายาจะได้รับเอกราช อย่างไรก็ตามภายหลังการได้รับเอกราชของมลายา ศัพท์เหล่านี้ค่อยๆ หายไป ปรากฏเฉพาะเมื่อกล่าวถึงวัฒนธรรมทางวัตถุในอดีตเท่านั้น (The Peranakan Gallery-Singapore, 2020: ออนไลน์)

2. ฉากที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเปอรานากัน และการรักษาวัฒนธรรม

2.1 ฉากที่อาเถาพูดคุยกับอันฉีเรื่องการปฏิบัติตนของหญิงชาวเปอรานากันในอดีต (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 1)

อาเถาได้นำชุดยอนยา เกอบายา รองเท้าปัก และเครื่องประดับต่างๆ มาให้อันฉี และบอกว่าชุดนี้เป็นชุดที่ เยว่เหนียง ผู้เป็นยายของอันฉีตัดเย็บไว้ให้เป็นชุดเจ้าสาวเพื่อให้สวมใส่ในวันแต่งงาน อันฉีชื่นชมฝีมืออันประณีตของผู้เป็นยายออกมา อาเถาจึงกล่าวเพื่อสนับสนุนว่า หญิงชาวเปอรานากันในอดีตนั้นได้รับการเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี เรียนเย็บปักถักร้อยมาตั้งแต่เด็ก ยิ่งเจ้าสาวทำเสื้อผ้าและรองเท้าปักมากเท่าไร ก็ยิ่งแสดงถึงการอบรมที่ดี

รูปที่ 14-17 ฉากที่อาเถาพูดคุยกับอันฉีเรื่องการปฏิบัติตนของหญิงชาวเปอรานากันในอดีต
ที่มา: viu

ฉากดังกล่าวได้สอดแทรกกรอบประเพณีที่หญิงชาวเปอรานากันในอดีตต้องปฏิบัติตาม หญิงชาวเปอรานากันในวัยเด็กนั้นถูกสอนให้อ่อนน้อมถ่อมตน ในขณะที่เดียวกันก็ถูกกีดกันจากความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับโลกภายนอก เมื่ออายุได้ 12 ปี เด็กหญิงชาวเปอรานากันไม่มีชีวิตที่อิสระอีกต่อไป เนื่องจากถูกห้ามไม่ให้ออกจากบ้าน สิ่งที่จะต้องเรียนรู้สำหรับเด็กหญิงวัยนี้คือบทบาทในอนาคตในฐานะภรรยาที่น่านับถือในครอบครัวเปอรานากัน และจะได้รับบทเรียนที่จำเป็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสม นอกจากนั้นยังจำเป็นต้องเรียนการทำอาหาร การเย็บปักถักร้อย และอื่นๆ ถ้าเธอมาจากครอบครัวที่มั่งคั่ง เธอจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการที่จะจัดการบ้านเรือน เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับบทบาทในอนาคตของเธอในฐานะผู้นำตระกูล (The Free Library, 2015: ออนไลน์)

จากในละคร เรื่องงานฝีมือหรือการเย็บปักถักร้อยได้ถูกกล่าวถึงอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะเรื่องงานลูกปิด ซึ่งโดยปกติแล้วงานฝีมืออื่นๆ ชาวเปอรานากันจะว่าจ้างผู้อื่นให้เป็นผู้ผลิต แต่สำหรับงานลูกปิดและการเย็บปักตามแบบฉบับของชาวเปอรานากันนั้น ชุมชนชาวเปอรานากันจะเป็นผู้ผลิตเอง หญิงชาวเปอรานากันที่ยังไม่แต่งงานมักทุ่มเทเวลาให้กับการร้อยลูกปิด และงานเย็บปักถักร้อย หญิงชาวเปอรานากันสามารถผลิตงานฝีมือที่มีความวิจิตรตระการตาได้หลากหลาย ซึ่งงานฝีมือนั้นเป็นงานฝีมือเป็นการผสมผสานศิลปะชาวยุโรปและชาวจีนได้อย่างเป็นเอกลักษณ์และมีชีวิตชีวา ทั้งนี้คุณภาพและปริมาณของงานลูกปิดและงานเย็บปักถักร้อยเป็น

เครื่องหมายในการแสดงถึงความพร้อมในการเข้าพิธีสมรสของหญิงสาวดังกล่าว งานฝีมือหลากหลายได้ผลิตเพื่อใช้เตรียมการในงานแต่งงาน เช่น รองเท้าลูกปัด ม่านลูกปัดสำหรับเตียงเจ้าสาว ผ้าเช็ดหน้า หรือผ้าคลุมสำหรับภรรยาที่ใช้ประกอบพิธี ทองคำ ผ้าไหม หรือถ้วยก็ตาม สิ่งของต่างๆ ล้วนมีลวดลายหรือสัญลักษณ์ที่เป็นมงคลที่แสดงถึงความมั่งคั่ง ความอุดมสมบูรณ์ ความสุข และการมีอายุยืน เช่น ลายหงส์ ลายค้างคาว ลายนกกระเรียน ลายดอกโบตั๋น เป็นต้น (ปวีรพรต ธรรมาปริชากร, นิสิต มโนตั้งวรพันธุ์, 2010: ออนไลน์) รองเท้าลูกปัดที่เยว่เหนียงเตรียมไว้ให้อันฉีมีลวดลายประณีตงดงาม เนื่องจากเตรียมไว้สำหรับงานแต่งงานนั่นเอง นอกจากงานแต่งงาน งานลูกปัดยังใช้ในงานพิธีอื่นๆ ด้วย ลักษณะของงานลูกปัดก็จะแตกต่างกันออกไปตามแต่ละงาน เช่น งานลูกปัดหลากสีล้วนและมีลวดลายที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้นจะใช้ปักในวันตรุษจีน หรืองานลูกปัดที่มีสีดำ สีขาว หรือสีน้ำเงินและมีลวดลายที่เรียบง่ายจะใช้ปักในพิธีศพ

ในอดีตนั้นไม่มีโรงเรียนสำหรับการฝึกสอนงานฝีมือต่างๆ ทักษะเหล่านี้จะถูกส่งต่อผ่านทางรุ่นสู่รุ่นเท่านั้น เช่น มาจากคุณย่า คุณแม่ หรือคุณป้า (Olga Rani, 2021: ออนไลน์) ในละครก็ได้กล่าวถึงจุดนี้เช่นกัน เยว่เหนียงเรียนการทำอาหารและทักษะงานฝีมือมาจากจวีเซียง แม่ของเธอ ส่วนจวีเซียงก็เรียนมาจากเทียนหลานซึ่งเป็นแม่ของเธอ และเทียนหลานก็เรียนมาจากแม่สามีอีกทีหนึ่ง ในละครมีการใช้ตัวละครมากกว่าหนึ่งรุ่น ทำให้เห็นการถ่ายทอดทักษะงานบ้านงานเรือนจากรุ่นสู่รุ่นที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม

2.2 ฉากที่ 2 เยว่เหนียงพูดคุยเกี่ยวกับการรักษาวัฒนธรรมจีนบาบาญูญญาให้เพื่อนของอันฉีฟัง (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 1)

เยว่เหนียงได้นำเครื่องเคลือบลายครามออกมาให้เพื่อนของอันฉีได้ชม พร้อมพูดถึงยามาโมโตะ โยสุเกะ ผู้เป็นพ่อ โดยกล่าวถึงความชอบของเขาที่มีต่อเครื่องเคลือบลายคราม ซึ่งเขาได้แสดงความสนใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมบาบาออกมา ในระหว่างที่เพื่อนของอันฉีชื่นชมความงามของเครื่องลายครามเหล่านั้น เยว่เหนียงได้กล่าวถึงบาบายอนยา ผู้ทำเครื่องลายครามเหล่านี้ว่า บาบาและญูญญาส่วนมากพูดหรืออ่านภาษาจีนไม่ได้ แต่พวกเขากลับสามารถรักษาวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมเอาไว้มากมาย

รูปที่ 18-25 ฉากที่เยว่เหนียงพูดคุยเกี่ยวกับการรักษาวัฒนธรรมจีนبابายอนยาให้เพื่อนของอันฉีฟิง
ที่มา: viu

จากฉากดังกล่าวนี้ผู้ชมสามารถเห็นได้ถึงความสวยงามของเครื่องเคลือบถ้วยชามที่ถูกทำออกมาอย่าง
ประณีต และในขณะเดียวกันก็สามารถเรียนรู้ว่าเครื่องเคลือบและถ้วยชามดังกล่าวเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็น

ถึงความมั่งคั่งในอดีตของชาวเปอรานากันด้วย ชาวเปอรานากันนิยมใช้เครื่องกระเบื้องมาทำเป็นอุปกรณ์ในการรับประทานอาหาร เช่น จาน ชาม ถ้วย โถ ปิ่นโต ไปจนถึงชุดน้ำชา รวมทั้งเครื่องเรือนสำหรับตกแต่งบ้าน เช่น แจกัน กระจกต้นไม้ กระจกรูป เป็นต้น เครื่องถ้วยของชาวเปอรานากันก็ได้รับอิทธิพลมาจากเครื่องเคลือบของจีน นิยมลวดลายที่สื่อถึงความเป็นสิริมงคล เช่น ลายนกและลายดอกไม้ นานาชนิด ดังเช่น ฉากดังกล่าว เครื่องเคลือบเป็นลายหงส์ไฟ ซึ่งหมายถึงความโชคดีและสันติภาพ อีกอันเป็นลายดอกโบตั๋น ซึ่งหมายถึงความมั่งคั่ง และยังรวมไปถึงลายที่ได้รับอิทธิพลมาจากพุทธศาสนานิกายมหายาน เช่น ธรรมจักร ฉัตร และดอกบัว เป็นต้น และจากที่กล่าวไปแล้วข้างต้นเครื่องถ้วยเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงฐานะของชาวเปอรานากัน เครื่องถ้วยที่ทำขึ้นอย่างประณีต มีลวดลายวิจิตรงดงามมักมีราคาแพง และเป็นที่นิยมสะสมของเศรษฐีผู้มั่งคั่ง เพื่อบ่งบอกถึงหน้าตาและฐานะทางสังคม (แพนด้า, 2021: ออนไลน์) เครื่องเคลือบถ้วยชามของชาวเปอรานากันสะท้อนถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมจีน ดังที่เยว่เหิงยงได้กล่าวว่า ชาวบาบาและยอนยารักชาววัฒนธรรมจีน เอาไว้มากมาย แม้ส่วนมากพูดหรืออ่านภาษาจีนไม่ได้

จากข้อความดังกล่าว ชาวบาบาและญอญญาส่วนมากพูดหรือเขียนภาษาจีนไม่ได้แล้ว เนื่องจากภาษาที่พวกเขาใช้สื่อสารเป็นหลักคือภาษามลายูบาบา หรือ ภาษาจีนช่องแคบ (Malay, Baba Language, 2022: ออนไลน์) ภาษามลายูบาบาเป็นภาษาถิ่นที่เกิดจากการผสมผสานภาษาหมิ่นหนัน ซึ่งเป็นภาษาถิ่นในแถบฮกเกี้ยนและภาษามลายูเข้าด้วยกัน โดยเอกลักษณ์ที่โดดเด่นคือภาษาดังกล่าวเป็นภาษาถิ่นมลายูที่ใช้คำยืมจากภาษาฮกเกี้ยนเป็นจำนวนมาก ภาษามลายูบาบาเป็นภาษาพูดเท่านั้น และยังเป็นเครื่องมือสื่อสารสำคัญของพ่อค้าชาวเปอรานากันในการติดต่อค้าขายกับชาวมาเลย์พื้นเมือง โดยเฉพาะในมะละกาและสิงคโปร์ นอกจากนี้ในปลายศตวรรษที่ 18 จักรวรรดิอังกฤษได้เริ่มขยายอิทธิพลเข้าสู่ดินแดนมลายู ทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทต่อภาษามลายูบาบาด้วยเช่นกัน (แพนด้า, 2021: ออนไลน์)

2.3 ฉากที่ 3 ยามาโมโตะ โยซุเกะพูดคุยกับพ่อค้าเกี่ยวกับสมบัติของชาวเปอรานากัน (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 2)

ยามาโมโตะ โยซุเกะ ชายชาวญี่ปุ่นผู้มีความสนใจในวัฒนธรรมเปอรานากันได้มาที่ร้านขายของของพ่อค้าผู้หนึ่ง ทั้งสองได้พูดคุยเกี่ยวกับเครื่องลายครามต่างๆ (เช่นเดียวกับฉากที่ 2 ฉากนี้มีการพูดคุยเรื่องชาวบาบาที่แม่สมัยก่อนจะไม่รู้ภาษาจีน แต่พวกเขาก็ยังสืบทอดประเพณีจีน ทั้งงานพิธีในแต่ละเทศกาล ทั้งการบวงสรวงสวรรค์และบรรพบุรุษ) และพ่อค้ายังกล่าวอีกว่าทุกวันนี้ชาวบาบารับความเป็นตะวันตกเข้ามามากขึ้น ทั้งการเรียนและการทำงาน ในฉากนี้โยซุเกะได้สังเกตเห็นโถที่ตั้งงามใบหนึ่ง พ่อค้าเห็นโยซุเกะสนใจโถใบนั้นจึงได้อธิบายว่าโถใบนั้นคือกัมฉะ ซึ่งมีให้เห็นแค่ในบ้านของชาวบาบาเท่านั้น โยซุเกะถามต่อถึงการนำไปใช้ พ่อค้าได้อธิบายว่ากัมฉะใช้ใส่บวลอยเงิน และยังกล่าวเสริมอีกว่า ในพิธีแต่งงานของชาวบาบา เจ้าบ่าวจะต้องถือกัมฉะที่เต็มไปด้วยบวลอยสีขาวและสีแดง สีแดงเป็นสิริมงคล และหมายถึงความบริสุทธิ์ โดยครอบครัวเจ้าสาวจะ

ตักบัวลอยออกมา และใส่น้ำตาลกรวดลงไป เพื่อแสดงให้เห็นว่าได้ยอมรับการแต่งงานแล้ว นอกจากนี้ยังกล่าวอีกว่า คู่รักที่กินบัวลอยจากกัมเจงจะไม่มีวันแยกจากกัน

รูปที่ 26-35 ฉากที่ยามาโมโตะ โยซูเกะพูดคุยกับพ่อค้าเกี่ยวกับสมบัติของชาวเปอรานากัน
ที่มา: viu

ฉากดังกล่าวได้สอดแทรกเรื่องธรรมเนียมประเพณีการแต่งงานของชาวเปอรานากัน พ่อค้าได้กล่าวว่า แม้ชาวบาบาสัยก่อนจะไม่รู้ภาษาจีน แต่พวกเขาก็ยังสืบทอดประเพณีจีน ทั้งงานพิธีในแต่ละเทศกาล ทั้งการบวงสรวงสรรคและบรรพบุรุษ พิธีแต่งงานของชาวเปอรานากันก็เป็นอีกหนึ่งพิธีที่มีพื้นฐานมาจากประเพณีจีนเป็นหลัก เห็นได้จากงานแต่งงานของชาวเปอรานากันที่มีการฝังรากลึกของลัทธิขงจื้อในการให้เกียรติและเคารพเทพเจ้า บรรพบุรุษ และผู้อาวุโส พิธีแต่งงานของชาวเปอรานากันเป็นพิธีที่มีสีสันและประณีตที่สุดแห่งหนึ่งในมาเลเซียและสิงคโปร์ ในอดีตนั้นเป็นเรื่องปกติที่พ่อแม่ชาวเปอรานากันจะเตรียมการสำหรับการแต่งงานของลูก ชาวเปอรานากันให้ความสำคัญกับการเลือกวันและเวลาที่เป็นมงคลสำหรับงานแต่งงาน งานแต่งงานดังกล่าวมักจะเป็นงาน 12 วันที่มีพิธีกรรมอันประณีตที่แตกต่างกัน (A Guide to Host A Peranakan Wedding in Singapore, 2022: ออนไลน์)

นอกจากประเพณีการแต่งงานของชาวเปอรานากันที่ได้ถูกถ่ายทอดออกมาจากฉากนี้แล้ว กัมเฉง เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ถูกถ่ายทอดออกมาจากฉากนี้เช่นเดียวกันในฐานะที่เป็นสิ่งของที่ชาวเปอรานากันใช้ในชีวิตประจำวัน รวมถึงใช้ในงานพิธีสำคัญอย่างงานแต่งงานด้วย กัมเฉง (Kamcheng) หมายถึงความรักในภาษาฮกเกี้ยน ซึ่งในภาษาฮกเกี้ยนเองคำนี้ถูกตีความได้ว่าเป็นขวดโหล กัมเฉงเป็นภาชนะปิดฝาชนิดหนึ่ง มีรูปร่างเหมือนอ่างพร้อมฝาปิดรูปโดม มีหามาสิงโตที่ยื่นอยู่บนฝา กัมเฉงจะประดับประดาไปด้วยลวดลายต่างๆ

โดยเฉพาะลายดอกไม้ เช่น ลายดอกโบตั๋น ดอกโบตั๋นเป็นสัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ผลิ ความรัก และความงาม ตัวขอบภาชนะเรียงรายไปด้วยสัญลักษณ์ที่เป็นมงคลอย่างสัญลักษณ์พุทธมงคลทั้งแปด เช่น ดอกบัว และประดับด้วยริบบิ้นสีชมพูบนพื้นหลังสีชมพู ซึ่งสื่อตามวัฒนธรรมเปอรานากัน หมายถึง ความสุข อายุยืน ความอ่อนเยาว์ และความรู้ดีเยี่ยงสา จากที่กล่าวไปแล้วข้างต้น กัมฉะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้หลากหลาย เช่น การเก็บรักษาข้าว ผักตอง ซุป และอาหารอื่นๆ นอกจากนี้ยังเป็นหนึ่งในสามเครื่องใช้ที่สำคัญในพิธีแต่งงานของชาวเปอรานากัน โดยจะใช้เพื่อนำอาหารและขนมประเภทต่างๆ มาที่ห้องเจ้าสาวสำหรับเจ้าสาวและเจ้าบ่าวตลอด 12 วันของการเฉลิมฉลองงานแต่งงาน (National Heritage Board, 2022: ออนไลน์) จากในฉากนี้ลงรายละเอียดว่ากัมฉะจะใช้สำหรับใส่บัวลอยสีขาวและสีแดง (Kueh Ee) สีแดงหมายถึง ความสุข สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์ เชื่อกันว่าหลังจากที่สามีและภรรยาได้กินบัวลอยสีขาวและสีแดงจากกัมฉะแล้วนั้น พวกเขาจะไม่มีวันพรากจากกัน

2.4 ฉากที่เทียนหลานทำพิธีส่งตัวให้เยว่เหนียง (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 23)

เยว่เหนียงกำลังจะเข้าพิธีแต่งงานด้วยความไม่เต็มใจกับหลิวอีเตา เทียนหลาน ผู้เป็นยายของเธอ คุกเข่าขอร้องเพื่อให้ได้ทำพิธีส่งตัวเยว่เหนียง ในระหว่างที่เทียนหลานมัดผมให้เยว่เหนียงอยู่นั้น อาเถาคนรับใช้ได้ถามขึ้นมาว่า การมัดผมหน้าให้เป็นจุกเกี่ยวข้องกับชื่อเสียงด้วยหรือ เทียนหลานตอบว่า ชาวฮกเกี้ยนจะมีการทำพิธีเบรันท้มก่อนการแต่งงาน ผมหน้าทั้งสองข้างจะถูกมัดเป็นจุกเล็กๆ ถ้าจุกตั้งตรงแปลว่าหญิงคนนี้ยังบริสุทธิ์ ที่เทียนหลานยื่นกรานจะทำพิธีให้เยว่เหนียงด้วยตนเองนั้นก็เพื่อเป็นการปกป้องชื่อเสียงให้เธอ

รูปที่ 36-40 ฉากที่เทียนหลานทำพิธีส่งตัวให้เยว่เหนียง

ที่มา: viu

ฉากดังกล่าวได้สอดแทรกการทำพิธีก่อนงานแต่งงาน พิธีเบิร์นคัม (Berandam) เป็นพิธีที่สำคัญอีกพิธีหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องกับพิธีหวีผมของเจ้าสาวชาวเปอรานากันโดยช่างทำผมหรือพิธีกรหญิงในพิธีแต่งงาน พิธีจะเริ่มเมื่อสองวันก่อนงานแต่งงานในเวลาเที่ยง โดยจะเริ่มด้วยการหวีผมปกหน้าผากให้เจ้าสาวก่อนจะเริ่มให้เรียบร้อย จากนั้นก็จะมัดผมที่ปลายทั้งสองข้างด้วยริบบิ้นสีขาวหรือสีแดง ชาวเปอรานากันยังเชื่อว่าริบบิ้นสีขาวเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ และริบบิ้นสีแดงแสดงถึงโอกาสอันน่ายินดี ในคืนนั้นริบบิ้นจะถูกถอดออก แต่ผมบนขอบหน้าผากจะยังคงอยู่ตลอดพิธีแต่งงานทั้งหมด (Bibik Kim Hong Luak, 2006: ออนไลน์)

ตามประเพณีของชาวเปอรานากัน ช่างทำผมที่มีประสบการณ์สามารถบอกได้ว่าเจ้าสาวเป็นสาวพรหมจารีหรือไม่ โดยดูจากไรผมตามหน้าผากของเจ้าสาว หากไรผมตามแนวหน้าผากโค้งมนและไม่ตอบสนอง

ต่อหวี แสดงว่าเจ้าสาวไม่ได้เป็นสาวพรหมจารี เจ้าสาวบางคนเลือกที่จะรักษาสัญลักษณ์แห่งความบริสุทธิ์นี้ไว้ จนกว่าจะให้กำเนิดลูกคนแรก (Catherine Lim GS, 2003)

3. ฉากที่เกี่ยวข้องกับการเมือง

3.1 ฉากที่โยซูเกะกับความเกลียดชังของชาวบ้านที่มีต่อชาวญี่ปุ่น (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 5)

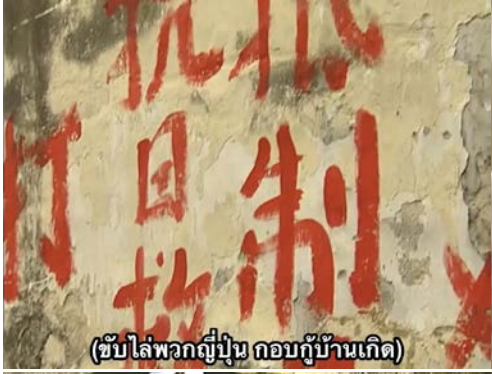
หลังจากที่จวีเซียงและโยซูเกะแต่งงานเป็นสามีภรรยาไปแล้ว พวกเขาทั้งสองคนก็ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันที่ร้านถ่ายรูปแห่งหนึ่งของสิงคโปร์ ซึ่งเป็นร้านของโยซูเกะเอง ระหว่างที่ทั้งสองกำลังนั่งดูรูปถ่ายของจวีเซียงที่โยซูเกะเป็นคนถ่ายอยู่นั้น ก็มีคนมาทักท้วงที่ร้าน คำพูดของโยซูเกะนั้นบอกได้ว่าไม่ใช่ครั้งแรกที่ถูกทักท้วง ทั้งสองได้ออกไปจัดการเก็บกวาดเศษกระจกและซ่อมบำรุงกระจกใหม่ โยซูเกะได้กล่าวกับจวีเซียงว่า เพราะตนเป็นคนญี่ปุ่น และยังกล่าวต่ออีกว่ากองทัพญี่ปุ่นกำลังบุกประเทศจีน สงครามสร้างความเกลียดชัง ในฐานะที่ตนเป็นคนญี่ปุ่น จึงกลายเป็นเป้าหมายของความเกลียดชัง

รูปที่ 41-45 ฉากโยซูเกะกับความเกลียดชังของชาวบ้านที่มีต่อชาวญี่ปุ่น 1

ที่มา: viu

นอกจากนั้นเมื่อออกไปนอกบ้านก็เจอตัวหนังสือที่เขียนด้วยสีแดงบนกำแพง มีใจความว่า “จับไล่พวก ญี่ปุ่น กอบกู้บ้านเกิด” หลังจากนั้นแทบจะในทันทีโยซูเกะก็ถูกชาวจีนที่อยู่ในสิงคโปร์ขว้างปาดินใส่ คนเหล่านั้นปรักปรำโยซูเกะว่าเป็นสายลับญี่ปุ่นปลอมตัวมาเป็นช่างภาพ บ้างก็ว่าโยซูเกะเป็นแนวหน้าของทัพ ญี่ปุ่น มากกว่านั้นยังกล่าวว่าคนญี่ปุ่นอย่างเขานั้นเป็นชาติทร ทั่งฆ่าและข่มขืน แม้แต่จวีเซียงก็ถูกกล่าวหาว่า แต่งงานกับศัตรูที่ฆ่าชาวจีนเป็นเป็นหมื่นคน และแม้โยซูเกะจะบอกว่าตนไม่ได้ฆ่าใคร แต่คนเหล่านั้นก็ไม่ฟัง กลับทุบตีโยซูเกะอย่างแรง เมื่อจวีเซียงนำตัวไปขวาง ชาวจีนเหล่านั้นจึงยอมรามือเลิกทำร้ายโยซูเกะและจากไป

(ขับไล่พวกญี่ปุ่น กอบกู้บ้านเกิด)

มันเป็นสายลับของญี่ปุ่น
ที่ปลอมตัวมาเป็นช่างถ่ายภาพ

- มันเป็นแนวหน้าของกองทัพญี่ปุ่น
- สั่งสอนมันกันเถอะ!

ญอญญาคนนี้ก็เป็นเมียของสายลับญี่ปุ่น

ไม่รู้เหรอว่าใครมิตรใครศัตรู!

เธอแต่งงานกับศัตรู
ที่ฆ่าพี่น้องเราไปเป็นหมื่น ๆ คน

ผมไม่ได้ฆ่าใคร

คนญี่ปุ่นอย่างแก ทั้งข่มขืน
และฆ่าคนของเรา แกมันฆาตกร!

รูปที่ 46-54 ฉากโยซูเกะกับความเกลียดชังของชาวบ้านที่มีต่อชาวญี่ปุ่น 2

ที่มา: viu

ฉากดังกล่าวสามารถคาดการณ์เหตุการณ์จากช่วงที่ปรากฏในละครได้ว่า ในเวลานี้กำลังอยู่ในช่วงสงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่ 2 เนื่องจากยามาโมโตะ โยซูเกะโดนชาวจีนที่อยู่ในสิงคโปร์ทำร้ายร่างกาย รวมถึงคำทอและโดนสงสัยว่าเขานั้นเป็นสายลับ แต่เพราะเขานั้นเป็นคนญี่ปุ่น แม้เขาจะไม่ได้มีส่วนรู้เห็นกับสงครามครั้งนี้เลยก็ตาม เหตุที่ชาวจีนเหล่านี้มีความโกรธแค้นต่อชาวญี่ปุ่นมาก เนื่องจากในช่วงเวลานั้นญี่ปุ่นรุกรานประเทศจีน บุกเมืองใหญ่ๆ อย่างปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ เข้ายึดเมืองหลวงที่หนานจิง ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อว่าการสังหารหมู่หนานจิง

โดยสงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่ 2 เริ่มขึ้นอย่างเต็มรูปแบบเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 1937 จากการปะทะกันของทั้งสองฝ่ายที่สะพานมาร์โคโปลอ หลังรัฐบาลจีนคณะชาติพยายามต่อต้านการขยายอิทธิพลของจักรวรรดิญี่ปุ่นเหนือดินแดนจีนซึ่งเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ปี 1931 แต่กองทัพจีนคณะชาติก็ต้องถอยร่นจากการรุกรานของญี่ปุ่นต่อเมืองใหญ่ตั้งแต่เทียนจิน เรื่อยมาถึงปักกิ่ง และเซี่ยงไฮ้ ถึงเดือนพฤศจิกายน 1937 (พ.ศ. 2480) กองทัพจักรวรรดินิยมญี่ปุ่นก็เริ่มการโจมตีกรุงหนานจิง หรือ นานกิง เมืองหลวงของรัฐบาลจีนคณะชาติในขณะนั้น และสามารถเข้ายึดครองนานกิงได้สำเร็จในวันที่ 13 ธันวาคม ปีเดียวกัน

การบุกยึดนานกิงของกองทัพญี่ปุ่นอยู่ภายใต้การควบคุมของ อิวานะ มัทซึอิ (Iwane Matsui) ซึ่งภายในระยะเวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์นับแต่ญี่ปุ่นสามารถยึดครองนานกิงได้สำเร็จ พวกเขาได้สังหารประชาชนพลเรือนเงินทั่วไปอย่างทารุณ ตั้งแต่การจับผู้คนนับหมื่นมาราดยกลงกลางเมือง การใช้คนเป็นๆ มาเป็นเป้าซ้อมแทงดาบปลายปืน หรือการเผาทั้งเป็น ทำให้กรุงนานกิงเต็มไปด้วยซากศพอยู่นานนับเดือน

ผู้เชี่ยวชาญจากศาลทหารระหว่างประเทศสำหรับตะวันออกไกล (International Military Tribunal of the Far East, IMTFE หรือที่มักรู้จักกันในชื่อ ศาลอาชญากรรมสงครามโตเกียว) ประเมินว่า มีพลเรือนต้องเสียชีวิตระหว่างการสังหารหมู่ของกองทัพญี่ปุ่นไม่น้อยกว่า 260,000 ราย นอกจากนี้ยังมีการประเมินว่าผู้หญิงจีนตั้งแต่เด็กไปจนถึงวัยชราจำนวน 20,000-80,000 ถูกข่มขืนในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ในหนังสือ “Rape of Nanking” อ้างถึงพฤติกรรมที่โหดร้ายผิดธรรมชาติของทหารญี่ปุ่นที่ไม่เพียงข่มขืนสตรีเหล่านี้เพื่อระบายความใคร่เท่านั้น บางส่วนยังผ่าท้องหญิงเคราะห์ร้าย ตัดหน้าอกของพวกเธอทิ้ง บ้างก็ใช้หมุดตอกหญิงสาวซึ่งกับกำแพง บ้างก็บังคับให้พ่อต้องข่มขืนลูกสาวตัวเอง หรือให้ลูกชายข่มขืนแม่ตัวเอง (13 ธันวาคม 1937 จุดเริ่มต้นการสังหารหมู่แห่งนานกิง เสียชีวิตไม่ต่ำกว่าแสนราย, 2021: ออนไลน์)

เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นสาเหตุในชาวจีนนั้นโกรธเคืองโยซูเกะ ในฐานะที่เขาเป็นคนที่ญี่ปุ่นมาก แม้ฉากดังกล่าวไม่ได้เกี่ยวข้องกับชาวเปอรานากันเท่าที่ควร แต่ผู้ชมสามารถเรียนรู้ได้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น เพราะเหตุการณ์ดังกล่าวก็ได้ส่งผลกระทบต่อตัวละครด้วยเช่นกัน

3.2 ฉากที่เงินเซ็งพูดคุยกับพี่ชายเรื่องอังกฤษและญี่ปุ่น (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 7)

เงินกง ผู้ซึ่งเป็นพี่ชายของเงินเซ็งได้พูดคุยกับเงินเซ็งว่า ผู้ว่าราชการรัฐได้ระงับทรัพย์สินของชาวญี่ปุ่นในมาลายาแล้ว พวกญี่ปุ่นกำลังจะกลับประเทศ สถานการณ์กำลังแย่งเรื่อยๆ แต่เงินเซ็งก็ได้กล่าวตอบพี่ชายไปว่า ไม่เห็นต้องกังวลแต่อย่างใด เพราะ สิงคโปร์คือชัยภูมิที่สำคัญของตะวันออก อังกฤษให้ทหารและเรือรบป้องกันอย่างแน่นหนา ทั้งยังกล่าวทิ้งท้ายอีกว่า พวกญี่ปุ่นหรือจะกล้ามาทำอะไร แต่เงินกงก็ได้กล่าวสวนกลับไปว่า อังกฤษกำลังถูกเยอรมนีคุกคาม พวกเขายังป้องกันตนเองไม่ได้ แล้วเหตุใดจึงต้องมัวสนใจเอเชียเมื่อได้ฟังดังนั้นเงินเซ็งจึงกล่าวขึ้นว่า นอกจากกองทัพอังกฤษแล้ว เรายังมีกองทัพออสเตรเลียและอินเดีย แต่เงินกงไม่ได้ไว้วางใจต่อสถานการณ์จึงบอกกับเงินเซ็งว่าตนนั้นจะโอนเงินส่วนใหญ่ไปอังกฤษ แต่เงินเซ็งมีท่าที่ไม่เห็นด้วย เขากล่าวกับพี่ชายว่า สงครามในยุโรปตึงเครียดมาก อาจจะลามไปถึงลอนดอนได้ทุกเมื่อ เขาจึงคิดว่าเก็บเงินไว้ที่สิงคโปร์ดีกว่า เงินกงบอกว่าเราไม่เพียงแต่จะโอนเงินไปที่นั่นอย่างเดียว แต่เราจะย้ายไปที่นั่นด้วย เงินเซ็งฟังแล้วตกใจมากได้แต่ตอบปฏิเสธว่าตนไม่ไป เงินกงถามเค้าต่อว่าเงินเซ็งเป็นสมาชิกสหภาพกองทุนต่อต้านญี่ปุ่นใช่ไหม เขายอมรับออกมาว่าใช่ เงินกงได้กล่าวต่อว่า ตนนั้นบอกให้เงินเซ็งตั้งใจดูแลกิจการและให้อยู่ห่างๆ จากการเมือง เงินเซ็งกล่าวด้วยความคับแค้นใจว่า พวกญี่ปุ่นกำลังรุกรานประเทศจีน เช่นฆ่าผู้คน ข่มขืนผู้หญิง เขาย้อนถามพี่ชายว่าบรรพบุรุษของเรามาจากไหน ตนช่วยต่อสู้กับผู้รุกรานมันผิดตรงไหน เงินกงได้ยืนดังนั้นจึงกล่าวว่า พวกเราเป็นชาวบาบาที่อาศัยอยู่ที่สิงคโปร์มาหลายรุ่น ไม่เกี่ยวข้องกับจีนแล้ว แต่เงินเซ็งก็กล่าวสวนทันทีว่า แล้วบรรพบุรุษกับเทพเจ้าของพวกเราต่างจากของพวกเราตรงไหน เงินกงเป็นห่วง เนื่องจากหากญี่ปุ่นบุกมาถึงที่นี่ สถานะสมาชิกกลุ่มต่อต้านของเงินเซ็งจะเปิดเผย แต่เงินเซ็งไม่ได้กลัวแต่อย่างใดแต่กล่าวตอบพี่ชายไปว่าเขานั้นประเมินพวกญี่ปุ่นสูงไป แม้พวกนั้นจะกล้าแห่สิ่งใดหลบลบอย่างจีนแต่ไม่กล้ากับอังกฤษแน่ ทั้งยังทิ้งท้ายว่า คุณก็รู้ว่าใครใหญ่กว่า

รูปที่ 55-60 ฉากที่เงินเซ็งพูดคุยกับพี่ชายเรื่องอังกฤษและญี่ปุ่น 1
ที่มา: viu

และในตอนเดียวกันนั้นเงินเซ็งก็ยังไม่หมดความเชื่อมั่นที่มีต่อกองทัพอังกฤษ แม้เงินกงจะบอกกับเขาว่า พวกญี่ปุ่นรุกรานไม่หยุด หลังจากปักหลักที่โกตาบารูได้แล้ว กองทัพอังกฤษด้านพวกนั้นไม่ไหวแล้ว แต่เงินเซ็งก็ได้พูดคุยกับพี่ชายของเขาโดยที่ยังไม่หมดความเชื่อมั่นว่า นี่อาจเป็นกลยุทธ์ของกองทัพอังกฤษ ที่ล่อศัตรูมาจัดการให้ราบในทีเดียว ทั้งยังบอกอีกว่า ท่านผู้ว่าการฯ บอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง เขาบอกว่าสิ่งคโปรเป็นปราการไร้พ่าย พี่ชายของเขากล่าวต่อทันทีว่า คนอังกฤษหนีกลับประเทศกันไปหมดแล้ว พร้อมบอกให้เงินเซ็งรีบย้ายไปอังกฤษก่อนที่จะสายเกินแก้

กระแสการรุกรานของญี่ปุ่นที่เพิ่มสูงขึ้น ในปี 1923 ในการตอบสนองต่ออำนาจทางทะเลของญี่ปุ่นที่เพิ่มขึ้น ชาวอังกฤษจึงเริ่มสร้างฐานทัพเรือขนาดใหญ่ที่สิงคโปร์ มันมีค่าใช้จ่ายสูงและไม่เป็นที่นิยม แต่เมื่อสร้างเสร็จในปี 1941 ก็ได้กลายเป็นเป้าหมายที่หมายตาสำหรับญี่ปุ่น (History of Singapore, 2022: ออนไลน์)

เดือนกันยายน ปี 1940 ขณะที่ยุทธการบริเตนกำลังดุเดือด ญี่ปุ่นก็ยกทัพเข้าสู่อินโดจีนของฝรั่งเศส ซึ่งอยู่เหนือมาลายาไม่ไกล ฝรั่งเศสยอมแพ้โดยไม่ต่อสู้ เมื่อโตมิโนตัวแรกล้มลง เกาะสิงคโปร์ซึ่งครั้งหนึ่งเคยได้รับสมญานามว่า “ป้อมปราการที่ไม่อาจตีฝ่าเข้าไปได้” (Changi Chapel and Museum เปลี่ยนเรือนจำข้างจึงเป็นพิพิธภัณฑสถาน ย้ำความเลวร้ายของสงคราม, 2021: ออนไลน์) จึงจำเป็นต้องได้รับกำลังเสริม พฤษภาคมปี 1941 ฝ่ายอังกฤษได้ส่งพลโทอาร์เธอร์ เพอร์ซิวัล (Arthur Percival) มายังสิงคโปร์ เพื่อบัญชาการการจัดทัพกองกำลังผสมนานาชาติของจักรวรรดิ ขณะที่เพอร์ซิวัลกำลังหาทางรับมือกับภารกิจการป้องกันมาลายาและสิงคโปร์ คู่ต่อกรของอังกฤษคือพลโทโมโยกิ ยามาชิตะ (Tomoyuki Yamashita) เขาเชี่ยวชาญการรบ จึงเขียนแผนการรบเพื่อจะบุกอาณานิคมของอังกฤษ และเมื่อเริ่มปฏิบัติการไม่นานเขาก็สามารถยึดโกตาบารูสำเร็จ (สงครามโลกครั้งที่ 2, 2022: ออนไลน์) ทหารญี่ปุ่นยกพลขึ้นบกที่เมืองโกตาบารู ในรัฐกลันตันทางเหนือของมาเลเซียเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม ปี 1941 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการรุกรานเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของญี่ปุ่นจากโกตาบารู กองทหารญี่ปุ่นกระจายไปทั่วคาบสมุทรมลายูและที่อื่นๆ โดยยึดครองพื้นที่ส่วนใหญ่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตั้งแต่ปี 1942-1945 (Siti Rahil, 2009: ออนไลน์)

ในฉากนั้นนอกจากจะสามารถเรียนรู้ได้ถึงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสิงคโปร์ อังกฤษ และญี่ปุ่นแล้ว ผู้ชมยังรู้ว่าตัวละครอย่างเงินเชิงเป็นตัวละครที่ยึดมั่นในบรรพบุรุษของตน เห็นได้จากการเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหภาพกองทุนต่อต้านญี่ปุ่น และการที่เขาแสดงความโกรธแค้นที่มีต่อชาวญี่ปุ่นออกมา

3.3 ฉากที่สิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้อำนาจของญี่ปุ่น (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 8)

เยว่เหนียงได้เล่าเหตุการณ์ในอดีตให้อันฉีฟังว่า ในปี 1942 สิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้อำนาจของญี่ปุ่น ชาวจีนทุกคนต้องมารายงานตัวที่ค่าย โยชูเกะที่ตอนนี้กลับมาอยู่กับจีเซียงแล้วต้องหลบหนีทหารญี่ปุ่นที่อยู่ที่นี่ เนื่องจากเขาเป็นทหารญี่ปุ่นที่หลบหนีกองทัพออกมา หากจับได้เขาจะถูกลงโทษ โยชูเกะ จีเซียง และเยว่เหนียงในวันเด็กต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ แต่ก็ไม่สามารถหลบซ่อนอยู่ได้นาน ทหารญี่ปุ่นหาพวกเขาเจอ และทำร้ายร่างกาย รวมถึงจะกระทำชำเราจีเซียง แต่โยชูเกะมาช่วยไว้ได้ทัน โยชูเกะฆ่าทหารญี่ปุ่นคนนั้นและได้นำเครื่องแบบมาใส่ปลอมตัว เพื่อจะพาจีเซียงและเยว่เหนียงหนี ท้ายที่สุดแล้วโดนจับได้ โยชูเกะจึงถูกฆ่ากลางป่านั้น ด้านจีเซียงทนพิษบาดแผลจากการโดนทำร้ายร่างกายไม่ไหวจึงสิ้นใจลง ทั้งเยว่เหนียงไว้แต่เพียงผู้เดียว

รูปที่ 65-68 ฉากที่สิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้อำนาจของญี่ปุ่น

ที่มา: viu

ฉากดังกล่าวเป็นฉากที่บอกเล่าเรื่องราวในช่วงเวลาที่ญี่ปุ่นยกพลขึ้นบกที่สิงคโปร์ สิงคโปร์ซึ่งถือเป็นจุดยุทธศาสตร์และฐานที่มั่นหลักของกองทัพอังกฤษในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถูกกองกำลังจักรวรรดิญี่ปุ่นรุกรานตั้งแต่เดือนธันวาคมปี 1941 โดยยกพลขึ้นบกทางทิศเหนือในขณะที่ทางอังกฤษหลงกล เนื่องจากคาดว่าจะมาจากทางทิศใต้ และในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ปี 1942 สิงคโปร์ถูกโจมตีทางอากาศจากเครื่องบินทิ้งระเบิดของญี่ปุ่นเป็นครั้งแรกและการรบกินเวลาราวหนึ่งสัปดาห์ก่อนที่ทางกองทัพอังกฤษต้องยอมจำนนในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ปี 1942 และสิงคโปร์ก็ถูกญี่ปุ่นยึดครองในวันเดียวกัน กระทั่งญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้สงครามเมื่อวันที่ 15 สิงหาคมปี 1945 (Changi Chapel and Museum เปลี่ยนเรือนจำขางจีเป็นพิพิธภัณฑสถาน ย้ำความเลวร้ายของสงคราม, 2021: ออนไลน์) โดยสิงคโปร์ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของญี่ปุ่นรวมแล้วเป็นเวลากว่า 3 ปี 6 เดือน สิงคโปร์เป็นประเทศที่ได้รับความเดือดร้อนอย่างมากในช่วงสงคราม ครั้งแรกจากการโจมตีของญี่ปุ่นและจากนั้นก็เป็นการทิ้งระเบิดของฝ่ายสัมพันธมิตรที่ท่าเรือ เมื่อสิ้นสุดสงคราม อาณานิคมก็อยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ มีอัตราการเสียชีวิตสูง อาชญากรรมและการทุจริตที่ลุกลาม และความเสียหายของโครงสร้างพื้นฐานที่รุนแรง (History of Singapore, 2022: ออนไลน์)

ฉากดังกล่าวเป็นการอ้างอิงตามเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อมายังตัวละคร ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในเรื่องคือ การสูญเสียทั้งยามาโมโตะ โยซูเกะ และจวีเซียงจากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้เอง ซึ่งเป็นการผูกเนื้อเรื่องไว้กับประวัติศาสตร์ในช่วงเวลานั้น

4. ฉากที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ

4.1 ฉากการเลือกตั้งประธานหอการค้า (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 17)

เงินกง ผู้ที่เป็นพี่ชายของเงินเซ็ง และเป็นพ่อของเงินซีได้ลงชิงตำแหน่งประธานหอการค้ากับชาร์ลี จาง ชาร์ลี จางได้ให้ลูกน้องติดสินบนสมาชิกหอการค้าให้ลงคะแนนฝั่งตน จินฉิงและเทียนเป่าแม้จะมีความสัมพันธ์กับเงินกงมาอย่างยาวนานแต่กลับไปสนับสนุนฝั่งชาร์ลี จาง เพื่อแลกกับการเป็นตัวแทนจำหน่ายแป้งและน้ำตาลในคาบสมุทรมลายู ทางด้านฝั่งของเงินกงนั้นได้วิลเลียม ซึ่งเขาเป็นที่นับหน้าถือตาในแวดวงนักธุรกิจชาวอังกฤษสนับสนุน ท้ายที่สุดแล้วเงินกงก็ชนะการเลือกตั้ง ได้ดำรงตำแหน่งประธานหอการค้า ซึ่งถือเป็นการหักหน้าชาร์ลี จางเป็นอย่างมาก

รูปที่ 69-74 ฉากการเลือกตั้งประธานหอการค้า

ที่มา: viu

ฉากดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าในอดีตนั้นชาวเปอรานากันมีบทบาททางด้านเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ฉากนี้เป็นฉากการเลือกตั้งประธานหอการค้า ซึ่งเป็นการนำเสนอบทบาทของชาวเปอรานากันให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนั้นแล้วตั้งแต่ตอนแรกตลอดจนตอนสุดท้ายของละครผู้คนสามารถเห็นถึงฐานะที่ร่ำรวย ความเป็นอยู่ที่หรูหรา ความเป็นชนชั้นสูงในสังคมของชาวเปอรานากันได้ด้วย

เนื่องจากถิ่นที่อยู่ของชาวเปอรานากันส่วนใหญ่เป็นเมืองท่าที่สำคัญเช่น สิงคโปร์ มะละกา ปีนัง และ เซมารัง หลายคนจึงนิยมประกอบอาชีพค้าขาย (แพนด้า, 2021: ออนไลน์) ชาวเปอรานากันมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อเศรษฐกิจ โดยบุกเบิกการค้าขายกับจีนและยุโรป ดังนั้น ในการแสวงหาโอกาสทางการค้า ชาวเปอรานากันจำนวนมากจึงมีส่วนร่วมในการค้าขาย รวมถึงสนับสนุนการปกครองของยุโรปอย่างต่อเนื่องในมาเลเซียและ

อินโดนีเซีย ชาวเปอรานากันมักเป็นพ่อค้าคนกลางระหว่างชาวอังกฤษและชาวจีน หรือระหว่างชาวจีนและชาวมาเลย์ เนื่องจากส่วนใหญ่ชาวเปอรานากันมีความสามารถด้านการสื่อสารในหลายๆ ภาษา คือสามารถพูดภาษาจีน ภาษามาเลย์ และหากได้รับการศึกษาในโรงเรียนหรือได้รับการศึกษาจากต่างประเทศก็สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ (เพอรานากัน คำศัพท์และบรรพบุรุษ, 2022: ออนไลน์) การคร่ำหวอดในวงการธุรกิจ และการได้เป็นคนกลางในระบบอาณานิคมอังกฤษนี้ส่งผลให้ชาวเปอรานากันมีวิถีชีวิตที่ทรูหรา มีฐานะที่ดีในสังคม สามารถพูดได้ว่าชาวเปอรานากันเป็นบุคคลชนชั้นสูงในมาเลเซียและสิงคโปร์

4.2 ฉากที่เยว่เหนียงทำธุรกิจเกี่ยวกับรังนกที่สิงคโปร์ (ปรากฏอยู่ในตอนที่ 26 และ 27)

ในตอนที่ 26 เยว่เหนียงตัดสินใจว่าจะทำธุรกิจเกี่ยวกับรังนก เนื่องจากเยว่เหนียงนั้นรู้จักกับต้าฉ่า โดยบอกกับหลิวอีเตาและพวกพ้องว่าเขาเป็นเอนกกับนกนางแอ่นและตามรอยพวกมันไปได้ทุกที่ นกนางแอ่นทำรังอยู่ในถ้ำบนภูเขา รังของพวกมันเป็นอาหารที่มีแต่คนรวยที่ซื้อได้ และให้หลิวอีเตาและพวกพ้องไปเก็บรังนกกับต้าฉ่า และจากนั้นจะเอาไปขายให้พ่อค้ารังนกที่สิงคโปร์โดยตรง โดยไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง

รูปที่ 75-78 ฉากที่เยว่เหนียงทำธุรกิจเกี่ยวกับรังนกที่สิงคโปร์ 1

ที่มา: viu

ในตอนที่ 27 หลังจากทีเยว่เหนียงมาถึงสิงคโปร์โดยมีอาเถาติดตามมาด้วยแล้ว พวกเขาทั้งสองหาห้องเช่าเล็กๆ แต่มีราคาแพงได้ห้องหนึ่ง อาเถาบ่นกับเยว่เหนียงเรื่องราคาของห้องเช่า แต่เยว่เหนียงได้บอกกับอา

เถาว่าที่นี่คือสิงคโปร์ คนร่ำรวยที่สุดในมาลายาก็อยู่ที่นี้กัน นอกจากนั้นพอหลังสงครามทุกอย่างก็แพงขึ้น มีกองทัพอังกฤษมาประจำการ มีเรือกองทัพมาเทียบท่าตลอด ทำให้มีคนมาเยี่ยมเยียนเยอะ ที่พักก็จะหายาก และแพงเป็นปกติ หลังจากที่เยว่เหนียงบอกกับอาเถาเช่นนั้น อาเถาก็รู้ถึงเหตุผลว่าทำไมเยว่เหนียงเลือกที่จะมาทำการค้าที่สิงคโปร์ เพราะที่สิงคโปร์นั้นมีคนรวยเยอะกว่า ทำให้มีเงินซื้อของที่มีราคาแพงได้

รูปที่ 79-82 ฉากที่เยว่เหนียงทำธุรกิจเกี่ยวกับรังนกที่สิงคโปร์ 2

ที่มา: viu

ฉากดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ และยังสะท้อนให้เห็นถึงความเจริญทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์ในช่วงเวลานั้นด้วย

สิงคโปร์ในช่วงหลังสงครามสงบนั้นสามารถฟื้นตัวได้ดีขึ้น แม้จะยังไม่ได้รวดเร็วนักก็ตาม ที่สิงคโปร์สามารถฟื้นตัวได้ก็เนื่องจากเรือสินค้าเริ่มกลับมาและสินค้าก็ล้นไหลเข้ามา นอกจากนี้ด้วยความที่สิงคโปร์มีอาณาเขตค่อนข้างเล็กทำให้การบริหารจัดการทำได้ทั่วถึงและมีประสิทธิภาพมากกว่า ทั้งยังตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสมแก่การค้าระหว่างประเทศ นอกจากนี้ประชากรส่วนใหญ่ของชาวสิงคโปร์เป็นคนจีน ซึ่งมีความขยันขันแข็งในกิจการงาน จึงกล่าวได้ว่าขนาดและที่ตั้งของประเทศ รวมถึงคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา

สิงคโปร์มีข้อได้เปรียบตรงทำเลที่ตั้ง ซึ่งตั้งอยู่ในคาบสมุทรมลายู เพราะเป็นจุดผ่านสำคัญของเรือสินค้าประเภทต่างๆ และรายล้อมไปด้วยเกษตรกรรม สิงคโปร์ถึงทำหน้าที่เป็นเสมือนศูนย์บริการทางการค้าให้กับเรือสินค้าประเทศต่างๆ ที่ผ่านแหลมมลายู สินค้าจากที่ต่างๆ จะถูกเก็บรักษาไว้ที่สิงคโปร์ไปส่งไปจำหน่ายต่อยังประเทศอื่น และจากการเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างประเทศที่สำคัญก็ได้กลายเป็นศูนย์การเงินที่สำคัญในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไปด้วย ลักษณะเศรษฐกิจช่วงปลายทศวรรษ 1950 นั้นไม่ได้แตกต่างจากช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 มากนัก อย่างไรก็ตามเมื่อสิ้นสุดระยะการปกครองและการควบคุมเศรษฐกิจของอังกฤษแล้ว ความรุ่งเรืองของสิงคโปร์ในฐานะเมืองท่าศูนย์กลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แม้จะยังคงเจริญอยู่แต่ไม่อาจเพียงพอ เนื่องจากประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ ได้พยายามพัฒนาตั้งขึ้นมาเป็นศูนย์กลางการค้าบ้าง สิงคโปร์จึงมีคู่แข่ง ดังนั้น ผลประโยชน์หรือรายได้ของประเทศจากการให้บริการต่างๆ ทางการค้าจึงย่อมลดลงบ้าง ประกอบกับมีประชากรเพิ่มสูงด้วยในช่วงหลังสงครามโลก ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ไม่ได้นิ่งนอนใจ จึงมีการใช้มาตรการต่างๆ เพื่อแก้ไขและพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงทศวรรษ 1960 ซึ่งประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี

ด้วยเหตุผลดังกล่าวส่งผลให้สิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศที่เห็นพัฒนาการทางเศรษฐกิจอย่างชัดเจนจากช่วงสงครามและภายหลังสงครามนั้นมีผู้ที่มีฐานะร่ำรวยอาศัยอยู่มาก เมื่อมีฐานะร่ำรวย การจะทำธุรกิจที่สิงคโปร์จึงเป็นเรื่องที่สามารถคาดหวังกับผลตอบแทนที่สูงได้ จึงเป็นเหตุผลให้เยว่เหนียงเลือกที่จะมาทำธุรกิจที่นี่ และจากที่กล่าวไปข้างต้นผู้ที่มีฐานะร่ำรวยที่อาศัยอยู่ที่สิงคโปร์นั้นก็รวมถึงครอบครัวของพระเอกอย่างเฉินซี ด้วยเช่นกัน จะเห็นได้ว่าด้วยสภาพสังคมในช่วงเวลานั้นเชื่อมโยงกับสถานะทางสังคมของชาวเปอรานากันด้วย เช่น ช่วงเวลาที่ยังอยู่ในสงคราม ครอบครัวชาวเปอรานากันจะตั้งบ้านเกิด ที่สถานะทางสังคมเอาไว้เบื้องหลัง แล้วอพยพหนีสงครามไปยังประเทศแถบยุโรป เมื่อสิ้นสุดช่วงสงครามใหม่ๆ จึงเป็นช่วงฟื้นฟูธุรกิจพอหลังจากที่สังคมเริ่มเข้าสู่สภาวะปกติ ชาวเปอรานากันก็กลับมาสร้างธุรกิจให้รุ่งเรืองได้เหมือนเดิม

สรุป

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า The Little Nyonya เป็นละครอิงประวัติศาสตร์ของประเทศสิงคโปร์ที่บอกเล่าเรื่องราวของชาวเปอรานากัน ทั้งวัฒนธรรม วิถีชีวิต กรอบประเพณีต่างๆ ผ่านตัวละครมากกว่าหนึ่งรุ่น โดยช่วงเวลาตัวละครใช้เป็นฉากหลังคือช่วงทศวรรษ 1930 ถึง ทศวรรษ 1960 ซึ่งในช่วงเวลานั้นสถานที่สำคัญอย่างเมืองมะละกาและสิงคโปร์ได้ผ่านเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นจริงในหน้าประวัติศาสตร์ คือ ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ทั้งในช่วงที่ยังอยู่ในอาณานิคมของอังกฤษ ช่วงที่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น และช่วงหลังจากสงครามจบลง ภายในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาตัวละครทั้ง 2 รุ่นดำรงชีวิตอยู่

ภายในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นเวลาที่เริ่มมีอิทธิพลของชาติตะวันตกเข้ามาแล้ว แต่ผู้ชมยังสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวเปอรานากันได้ เนื่องจากแม้จะเป็นอย่างนั้น แต่ชาวเปอรานากันก็ยังคงไว้ซึ่งวัฒนธรรมอย่างชัดเจน หญิงชาวเปอรานากันยังแต่งกายด้วยชุดอูญญา เกอบายา เรียนรู้วิธีการทำอาหารพื้นเมืองเปอรานากัน เรียนรู้งานเย็บปักถักร้อย และยังคงปฏิบัติตนอยู่ภายใต้กรอบจารีตที่ได้ถูกวางไว้สำหรับหญิงชาวเปอรานากัน

เนื่องจากช่วงเวลาจากในละครที่ศึกษากินเวลาเกือบ 30 ปี มีการเปลี่ยนผ่านจากตัวละครรุ่นแม่มาสู่รุ่นลูก พบว่าทำให้เกิดการเปรียบเทียบในคนทั้ง 2 รุ่นด้วย ในขณะที่ช่วงทศวรรษ 30 การเป็นหญิงชาวเปอรานากันต้องอยู่แต่ภายในบ้านของตน ตลอดชีวิตถูกฝึกให้กลายเป็นแม่บ้านแม่เรือนที่ดี หรือเรียนรู้วิธีการจัดการบ้านเรือน เพื่อหลังจากแต่งงานออกไปแล้วจะได้จัดการดูแลเรื่องภายในบ้านได้ในฐานะภรรยาและผู้นำหญิงของตระกูล แต่พอเปลี่ยนผ่านมาสู่รุ่นลูกหรือช่วงเวลาหลังจากทศวรรษที่ 30 ไปแล้ว สิ่งทีละครนำเสนอมากขึ้นนอกจากเรื่องวัฒนธรรม เรื่องเหตุการณ์ตามหน้าประวัติศาสตร์แล้ว ยังจะให้น้ำหนักไปที่เรื่องเศรษฐกิจด้วย เช่นฉากเลือกตั้งประธานหอการค้า หรือฉากที่เยว่เหนียงตัดสินใจทำการค้าและออกเดินทางไปยังสิงคโปร์ ซึ่งจากฉากที่ได้ศึกษานั้นจะพบว่าตัวละครเอกรุ่นลูกอย่างเยว่เหนียงกลายเป็นคนที่พยายามจะออกจากกรอบประเพณี แม้จะเติบโตมาตามแบบฉบับของหญิงชาวเปอรานากันที่ได้เรียนรู้วิธีการทำอาหารหรืองานเย็บปักถักร้อยตั้งแต่เด็กก็ตาม แต่เมื่อเติบโตขึ้นเธอก็เรียนรู้ว่าชีวิตของเธอ เธอสามารถกำหนดตัวเอง ไม่ใช่ต้องอยู่แต่ภายใต้กรอบจารีตประเพณีแต่เพียงเท่านั้น เยว่เหนียงจึงเป็นหญิงชาวเปอรานากันที่ออกจากบ้านมาทำการค้า ซึ่งเธอเองก็เป็นคนที่มีความสามารถด้านการค้าด้วย จนมาสู่วัยผู้ใหญ่เยว่เหนียงกลายเป็นหญิงวัยกลางคน ผู้ชมจะเห็นว่าเธอมีฐานะร่ำรวยจากความพยายามและประสบความสำเร็จในการทำการค้าของเธอนั่นเอง

สืบเนื่องจากที่กล่าวไปแล้ว ฉากที่เลือกมาทำการศึกษาก็เห็นได้ว่าละครเรื่องนี้ นอกจากจะสามารถนำมาศึกษาประวัติศาสตร์สังคมวัฒนธรรมของชาวเปอรานากันได้แล้ว ในขณะเดียวกันก็สามารถศึกษาการสร้างอัตลักษณ์ของชาวเปอรานากันได้อีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น ฉากที่อาเถาพูดคุยกับอันฉีเรื่องการหญิงชาวเป

รานากันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูเรื่องงานเย็บปักถักร้อย หรือจะเป็นฉากพ่อค้าอธิบายเกี่ยวกับพิธีแต่งงานตามวัฒนธรรมของชาวเปอรานากัน ที่กล่าวมาแล้วว่าเป็นอัตลักษณ์ของชาวเปอรานากัน

The Little Nyonya เป็นละครที่แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของชาวเปอรานากัน ที่มีประวัติศาสตร์วัฒนธรรมมาอย่างยาวนานและน่าสนใจ ซึ่งตรงจุดนี้ถือเป็นการสร้างอัตลักษณ์ประจำชาติพันธุ์ที่โดดเด่นและมีความเฉพาะตัว รวมถึงยังสามารถศึกษาการปรับตัวของชาวเปอรานากันภายใต้ช่วงเวลาต่างๆ จากในละคร ให้สอดคล้องกับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมในช่วงเวลานั้น

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

- โคริน เฟื่องเกษม. (2561). **บริบททางการเมืองของประเทศสิงคโปร์**. แบบฝึกปฏิบัติชุดวิชาอาเซียนเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 1. ม.ป.ท.: สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ดวงทรัพย์ สุขพันธ์. (2559). **การนำเสนอภาพลักษณ์และอัตลักษณ์ของคนจีนโพ้นทะเล (คนมาเลเซียเชื้อสายจีน)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สุรศักดิ์ สาระจิตร์. (2560). “เอกภาพทางเชื้อชาติและแนวทางการสร้างชาติมาเลเซียของตนกั้อับดุล ราห์มาน ค.ศ. 1951-1990.” **วารสารประวัติศาสตร์ธรรมศาสตร์**. 4 : 67-118
- อดิยศ สรรคบุรานุรักษ์ และ ศศิณีภูฏ์ สรรคบุรานุรักษ์. (2561, กันยายน-ธันวาคม). “เปอรานากัน : บาบ่า-ย่าหยามรดกทางวัฒนธรรมสายเลือดลูกผสมมาเลย์-จีน.” **Veridian E-Journal**. 11(3) : 2740-2755
- อภิชา ชุตินพงศ์พิสิษฐ์. (2018-2019, สิงหาคม – กรกฎาคม) "ชาตินิยมชาวจีนมลายา: การเคลื่อนไหวในดินแดนอพยพและความผูกพันกับมาตุภูมิกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงสมัยการได้รับเอกราชของสหพันธรัฐมลายา ค.ศ. 1957." **วารสารประวัติศาสตร์ (Journal of History)**. 43 : 18-30
- เอน.เจ.ไรอัน. (2526). **การสร้างชาติมาเลเซียและสิงคโปร์**. (ม.ร.ว. ประกายทอง สิริสุข, ผู้แปล). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- Catherine Lim GS. (2559). **Gateway To Peranakan Culture**. พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงคโปร์ : สำนักพิมพ์ Asiapac Books
- Kwa Chong Guan, John Teo และ Daphne Ang, Jackie Yoong. (2558). **Great Peranakans Fifty Remarkable Lives**. พิมพ์ครั้งที่ 1. สิงคโปร์: สำนักพิมพ์ Asian Civilisations Museum; Illustrated edition.
- Sheau-Shi Ngo, Jenny Gek Koon Heng และ David HJ Neo. (2562). **Popular imaginary and cultural constructions of the Straits Settlements**. พิมพ์ครั้งที่ 1. ปี้นัง: สำนักพิมพ์ SAGE.

เอกสารอิเล็กทรอนิกส์

- กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทย**. (2563). เข้าถึงเมื่อ 28 ตุลาคม 2563. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.sac.or.th/databases/ethnic-groups/ethnicGroups/116>
- นภา เหลืองนันทการ. (2564). “ย้อนการต่อสู้เพื่อเอกราชของ “มาเลเซีย” จากสมัยอาณานิคมถึงสภาพหลังได้เอกราช.” **ศิลปวัฒนธรรม silpa-mag.com**. เข้าถึงเมื่อ 19 กันยายน 2564. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: https://www.silpa-mag.com/history/article_69538

พีรพงศ์ จันทร์คำ. (2559). “บาบ๋า-ย่าหยา วัฒนธรรมลูกผสมแห่งคาบสมุทรมลายู.” อารยธรรมโลก.

เข้าถึงเมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<http://worldcivil14.blogspot.com/2016/04/baba-nyonya.html>

แพนด้า [นามแฝง]. (2564). “บาบ๋า-ย่าหยา วัฒนธรรมลูกผสม.” **อักษรสยาม-จีนวิทยา**. เข้าถึงเมื่อ 19

กันยายน 2564. [ออนไลน์]. <https://www.arsomsiam.com/baba-nyonya/>

ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2563). “การเมืองสิงคโปร์หลังสงครามโลกครั้งที่ 2.” **Political Minstrels – วนิพก**

เล่าการเมือง. เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2564. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<https://www.blockdit.com/posts/5f005745ac6f280cb33f01c2>

ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2558). “Analyzing the Little Nyonya: portrayal of cultural and gender

expectations of Peranakan Chinese life in Southeast Asia.” The Free Library By Farlex.

เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<https://www.thefreelibrary.com/Analyzing+the+Little+Nyonya%3A+portrayal+of+cult>

ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2558). “History of Singapore.” One World Nations Online. เข้าถึงเมื่อ 21

มีนาคม 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<https://www.nationsonline.org/oneworld/History/Singapore-history.htm>

ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2559). “เสื่อเคบายา

แฟชั่นยอดฮิตของสาวภูเก็ต มาจากไหน มีกี่แบบ?.” Museum Thailand. เข้าถึงเมื่อ 18 มีนาคม

2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<https://www.museumthailand.com/th/4300/storytelling/%E0%B9%80%E0%B8%AA%E0%B8%B7%E0%B9%89%E0%B8%AD%E0%B9%80%E0%B8%84%E0%B8%9A%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%B2/?fbclid=IwAR0YMzqXMtaLJTqtRrKpkCrmxIhuUve2xECEupnAjeC1C4kem267tUjEDrl>

ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2562). “Meet the Storyteller.” MCI Singapore. เข้าถึงเมื่อ 13 มีนาคม 2565.

[ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://medium.com/sgmci/meet-the-storyteller-334dcef5dfd7>

ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2562). “The Little Nyonya.” News Directory World News Headlines. เข้าถึง

เมื่อ 16 มีนาคม 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

https://dir.md/wiki/The_Little_Nyonya?host=en.wikipedia.org

- ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2563). “G.H.Y Culture & Media's Annual Blockbuster, The Little Nyonya, is Expected to Air in Early 2020.” G.H.Y. Culture & Media. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://ghyculturemedia.com/g-h-y-culture-medias-annual-blockbuster-the-little-nyonya-is-expected-to-air-in-early-2020/ural+and+gender...-a0402201436>
- ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2564). “Kamcheng.” National Museum. เข้าถึงเมื่อ 21 มีนาคม 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.roots.gov.sg/Collection-Landing/listing/1230010>
- ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน. (2564). “Changi Chapel and Museum เปลี่ยนเรือนจำชาวจีนเป็นพิพิธภัณฑ์ ย้ำความเลวร้ายของสงคราม.” Sanook. เข้าถึงเมื่อ 21 มีนาคม 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.sanook.com/travel/1426973/>
- ลูกเสือหมายเลข 9 [นามแฝง]. (2553). ภูเก็ต....บ้านของ บ้าบ้า-ยาทยา. เข้าถึงเมื่อ 28 ตุลาคม 2563. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://oknation.nationtv.tv/blog/chai/2010/01/18/entry-1>
- สุธาสินี บุญเกิด. (2559). “สิงคโปร์ - ชาติพันธุ์.” ฐานข้อมูลสังคม - วัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้. เข้าถึงเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: https://www.sac.or.th/databases/southeastasia/subject.php?c_id=8&sj_id=67
- Denise Lee. (2563). “Peranakan: Origin Story Of The People Of The Straits.” Esopletta. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://esopletta.com/2020/05/29/peranakan-origin-story-of-the-people-of-the-straits/>
- Eunice Tan และ Tania Lim. (2560). “Consuming Asia: Culinary Tourism, Soft Power and Mediation of Peranakan TV.” ResearchGate. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://researchrepository.murdoch.edu.au/id/eprint/39841/1/ConsumingAsiaPeranakanTV-1.pdf>
- Jaime Koh. (2556). “Peranakan (Straits Chinese) community.” Eresources. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: https://eresources.nlb.gov.sg/infopedia/articles/SIP_2013-08-30_181745.html

Manveen Maan. (2557). “Have You Heard of the Peranakan Culture in Malaysia?.”

ExpatGo. เข้าถึงเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<https://www.expatgo.com/my/2014/04/30/have-you-heard-of-the-peranakan-culture-in-malaysia/>

Neha Patil. (2564). “The Little Nyonya.” **Alchetron.** เข้าถึงเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์].

เข้าถึงได้จาก: <https://alchetron.com/The-Little-Nyonya>

Olga Rani. (2558). “Peranakan beadwork.” **Master of Craft.** เข้าถึงเมื่อ 21 มีนาคม 2565.

[ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://masters-craft.blogspot.com/2015/11/peranakan-beadwork.html>

Rachel NG. (2564). “In Asia, a gilded history lies hidden in plain sight.” **National Geographic.**

เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<https://www.nationalgeographic.com/travel/article/in-asia-an-age-old-community-thrives-in-a-modern-city>

Tai Wei Lim. (2560). “Appropriating hybridized cultures. Recreating Peranakan culture in

Jonker Street.” **International Institute for Asian Studies.** เข้าถึงเมื่อ 18 กุมภาพันธ์ 2565.

[ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.iias.asia/the-newsletter/article/appropriating-hybridized-cultures-recreating-peranakan-culture-jonker-street>

Stacy Luna F.. (2565). “Who Are The Peranakans and What Are Their Traditions?.” **Culturally**

Experiences. เข้าถึงเมื่อ 20 มีนาคม 2565. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<https://www.culturally.co/blog/who-are-peranakans-and-what-are-their-traditions>